

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. října 2025 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Raaba a soudců JUDr. Andrey Svobodové a JUDr. Vladimíra Hendrycha odvolání **obžalovaného Daniela W.**, nar. xxx, trvale bytem xxx a **poškozené Ing. Marie T.**, nar. xxx, trvale bytem xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 1. 2025, č.j. 81 T 8/2023-7493, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. f) tr. ř. se napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného a poškozené Marie T. v celém rozsahu zrušuje.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovaný

Daniel W., nar. xxx ve xxx, trvale bytem xxx, fakticky bytem xxx,

je vinen, že

1. v úmyslu obohatit sebe nebo obchodní společnost VINARTE s.r.o., IČ: 29395615, se sídlem Nádražní č. p. 2292, 755 01 Vsetín (dále jen: „VINARTE“) nejméně v době od 20. 7. 2015 do 31. 12. 2018 ve Vsetíně a na dalších místech v České republice, jako osoba ovládající společnost VINARTE a jednající za tuto společnost na základě generální plné moci ze dne 1. 4. 2015, přestože jako jediný řídil chod této společnosti, byl plně obeznámen s komplexní ekonomickou situací společnosti a plně ovládal a kontroloval stav finančního majetku, kdy

přinejmenším od zpracování účetní závěrky za rok 2014 společnost po hospodářské stránce vykazovala znaky úpadku, nebyla schopna řádně a včas hradit veškeré své závazky a neměla k tomu dostatek finančních prostředků, nadále v zastoupení VINARTE sjednával nové závazky v podobě smluv a dohod na dodání zboží zejména vína a vinných produktů a rovněž služeb souvisejících s provozem společnosti, aniž by společnost byla reálně schopna všem svým závazkům řádně a včas dostát, kdy přes postupné či částečné úhrady těchto objednávek fakticky stále navyšoval celkový dluh společnosti, když konkrétně v rozhodné době společnost VINARTE odebrala a neuhradila zboží či služby od poškozených subjektů:
- AZIENDA AGRICOLA BIOLOGICA CENTANNI GIACOMO SP 238 – 159 Contrada Aso, 63062 – Montefiore dell'Aso – (Ascoli Piceno), Itálie ve výši 219 591 Kč,
- Azienda Agrobiologica SANGIOVANNI Soc. Agr. S.r.l, C.da Ciafone 41, 63073 Offida (AP), DIČ 02123030443, Itálie ve výši 154 860,54 Kč,
- B/V vinařství a.s., IČ: 03255719, se sídlem 696 02 Ratíškovice, Vítězná 718 ve výši 250 780,80 Kč,
- Bronislav V., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 100 000 Kč,
- Castelo de Pedregosa S.L., se sídlem 08770 Sant Sadurni d'Anoia, Ctra. BP-2151 Km 10,5, Barcelona, Španělsko ve výši 127 150 Kč,
- DOLANKA Logistik s.r.o., IČ: 29252903, se sídlem 760 01 Zlín, nám. Práce 2512 ve výši 435 395 Kč,
- ESOX, spol. s r.o., IČ: 00558010, se sídlem 623 00 Brno, Libušina třída 826/23 ve výši 219 799 Kč,
- F.-K. Maria, nar. xxx, bytem xxx ve výši 102 443,88 Kč,
- Jaroslav D., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 88 750 Kč,
- Jiří R., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 262 314 Kč,
- K V D spol. s r.o., IČ: 47973196, se sídlem 756 01 Hovězí, Hovězí č.p. 699 ve výši 60 868 Kč,
- KOLBY a.s., IČ: 25512919, se sídlem 691 26 Pouzdřany, Česká 51 ve výši 66 389 Kč,
- Zámek Lobkowicz Roudnice s.r.o., IČ: 47210685, se sídlem 413 01 Roudnice nad Labem, Zámek čp. 1 ve výši 24 000 Kč,
- M. Petr, IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 658 750 Kč,
- Martin Š., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 129 886 Kč,
- NOVÉ VINAŘSTVÍ a.s., IČ: 29395615, se sídlem 594 42 Měřín, Zarybník 516 ve výši 223 245 Kč,
- SWEETWINE s.r.o., IČ: 26919711, se sídlem 602 00 Brno, Nové sady 988/2 ve výši 116 643 Kč,
- Petr M., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 155 528 Kč,
- Petr S., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 567 211 Kč,
- PROQIN s.r.o., IČ: 27747026, se sídlem 691 63 Velké Němčice, Na Kopečku 628 ve výši 173 967,75 Kč,
- RAJHRADSKÉ KLÁŠTERNÍ s.r.o., IČ: 28331010, se sídlem 664 61 Rajhrad, Stará pošta 750, ve výši 243 052 Kč,
- Rodinné vinařství Jedlička, Bořetice a.s., IČ: 27746658, se sídlem 602 00 Brno, Masarykova 439/9, ve výši 434 732 Kč,

- Stanislav N., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 272 363 Kč,
- Stanislav Š., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 129 680 Kč,
- Václav Š., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 254 850 Kč,
- Václav Z., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 102 366 Kč,
- Vinařství Juřeník & Žďárský s.r.o., IČ: 29369649, se sídlem 688 01 Uherský Brod, Předbranská 415 ve výši 418 800 Kč,
- Vinařství Maláník - Osička s.r.o., IČ: 28318901, se sídlem 696 19 Mikulčice, Mikulčice 261 ve výši 430 451 Kč,
- good wine store s.r.o., IČ: 25643223, se sídlem 130 00 Praha, Cimburkova 916/8 ve výši 36 300 Kč,
- Vinařství Vladimír T., IČ: xxx, s místem podnikání xxx ve výši 43 210 Kč,
- Vinné sklepy Kutná Hora s.r.o., IČ: 25978730, se sídlem 284 01 Kutná Hora, Jiřího z Poděbrad 288/13 ve výši 502 828 Kč,
- VINO HORT s.r.o., IČ: 28306244, se sídlem 671 82 Dobšice, Leska 69 ve výši 208 198 Kč,
- Víno Rovenius s.r.o., IČ: 28359101, se sídlem 643 00 Brno, K Sídlišti 773/2 ve výši 415 494 Kč,
- VINSELEKT MICHLOVSKÝ a.s., IČ: 26312999, se sídlem 691 06 Rakvice, Luční 858 ve výši 253 979,60 Kč,
- Zemědělské družstvo Němčičky, IČ: 45479968, se sídlem 691 07 Němčičky, Němčičky 153 ve výši 331 419,69 Kč,

čímž způsobil celkovou škodu 8 215 295,26 Kč na majetku výše uvedených poškozených,

2. v úmyslu obohatit sebe nebo obchodní společnost VINARTE s.r.o., IČ: 29395615, se sídlem Nádražní č. p. 2292, 755 01 Vsetín (dále jen: „VINARTE“) nejméně v době od 1. 9. 2015 do 30. 9. 2019 ve Vsetíně a na dalších místech v České republice jako osoba ovládající společnost VINARTE a jednající za tuto společnost na základě generální plné moci ze dne 1. 4. 2015, přestože jako jediný řídil chod této společnosti, byl plně obeznámen s komplexní ekonomickou situací společnosti a plně ovládal a kontroloval stav finančního majetku, kdy přinejmenším od zpracování účetní závěrky za rok 2014 společnost po hospodářské stránce vykazovala znaky úpadku, nebyla schopna řádně a včas hradit veškeré své závazky, se záměrem zajistit alespoň část finančního majetku na nutný chod společnosti a na splácení závazků společnosti, sjednával či nechal prostřednictvím podřízených osob sjednávat na základě pobídek od spol. VINARTE smlouvy o zápůjčce včetně dohod o jejich prolongaci se třetími osobami, které na podkladě těchto dohod poskytly společnosti finanční prostředky v rozmezí od 20 000 Kč do 200 000 Kč ve víře, že jde o návratnou investici, kdy v jednotlivých smlouvách o zápůjčce byli poškození navíc utvrzováni v tom, že spol. VINARTE má k datu uzavření každé jednotlivé smlouvy majetek a příjem schopný pokrýt závazky z této smlouvy a současně je společnost schopna pokrýt i závazky z již existujících jiných smluv po celou dobu trvání této smlouvy, kdy takto obžalovaný fakticky jednal, aniž by společnost byla reálně schopna svým závazkům plynoucích z těchto smluv řádně a včas dostát, kdy tímto způsobem po sjednání výpůjčky získal a nevrátil ve sjednaném termínu od poškozených níže uvedené finanční prostředky:

Aleksandr K., xxx	xxx	50 000,00 Kč

Antonín K., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Alena R., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Blanka N., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Bronislava H., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Dana P., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Daneš B., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Daniela J., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Dita Z., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Eduard B., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Eva M., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Hana M., nar. xxx	xxx	50 000,00 Kč
Igor V., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Irena B., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Ivan Ž., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Iveta I., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Ivo B., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Ivo K., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Jan G., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Jan H., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Jan J., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Jan Š., xxx	xxx	110 000,00 Kč
Jana V., xxx	xxx	40 000,00 Kč
Jaromír T., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Jaroslav H., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Jaroslava H., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Jiří D., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Jiří L., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Jiří M., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Jiří O., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Jiří P., xxx	xxx	80 000,00 Kč
Jiří R., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Jiří S., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Josef Ch., xxx	xxx	130 000,00 Kč
Josef Jiří T., xxx	xxx	80 000,00 Kč
Josef K., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Josef K., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Jozef K., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Erik S., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Karel G., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Karel O., xxx	xxx	50 000,00 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Jánová.

Karel R., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Karel Š., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Kateřina K., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Lubomír M., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Luděk V., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Markéta K., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Markéta W., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Martin D., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Martin P., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Martin Š., xxx	xxx	60 000,00 Kč
Martin V., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Michal B., xxx	xxx	110 000,00 Kč
Michal R., xxx	xxx	80 000,00 Kč
Michal T., xxx	xxx	150 000,00 Kč
Milan J., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Miloslav V., xxx	xxx	75 000,00 Kč
Miloslav W., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Miroslav B., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Miroslav V., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Misha K., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Mojmír Š., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Monika M., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Oldřich B., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Ondřej Š., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Ondřej Ž., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Otto V., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Pavel L., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Pavel N., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Pavel R., xxx	xxx	200 000,00 Kč
Peter H., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Petr B., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Petr F., xxx	xxx	130 000,00 Kč
Petr H., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Petr H., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Petr K., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Petr K., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Petr K., xxx	xxx	200 000,00 Kč
Petr M., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Petr P., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Petr P., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Petr S., xxx	xxx	50 000,00 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Jánová.

Petr S., xxx	xxx	200 000,00 Kč
Petr T., xxx	xxx	200 000,00 Kč
Petr V., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Radek B., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Radek N., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Tomáš J., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Tomáš P., xxx	xxx	20 000,00 Kč
Vladimír K., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Vladimír Š., xxx	xxx	50 000,00 Kč
Vladimír Š., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Zdeněk M., xxx	xxx	100 000,00 Kč
Zdeněk M., xxx	xxx	30 000,00 Kč
Zdeněk B., xxx	xxx	20 000,00 Kč

tj. celkově výše uvedeným věřitelům způsobil škodu ve výši 6 035 000 Kč,

3. v době od 28. 12. 2017 do 14. 1. 2020 ve Vsetíně, příp. v Brně coby faktický jednatel a společník ve spol. VINARTE s.r.o., IČ: 29395615, se sídlem Nádražní č. p. 2292, Vsetín, který měl jediný vliv na chod, rozhodování a činnost společnosti, ačkoliv si byl vědom závazků společnosti VINARTE vůči věřitelům - nejméně 22 právnickým osobám a 108 fyzickým osobám, kterým společnost VINARTE dlužila nejméně 14 mil. Kč, záměrně fyzicky vyvedl a formálně přeúčtoval zásoby zboží spol. VINARTE, které tvořily láhve s vínem minimálně v hodnotě 2 788 414 Kč na spřízněnou obchodní společnost VINARTE Wine Club s.r.o., IČ: 06248217, se sídlem Lidická 700/19, 602 00 Brno, kde rovněž vystupoval jako faktický jednatel a společník, který měl jako jediný vliv na chod, rozhodování a činnost společnosti VINARTE Wine Club s.r.o. a v hodnotě 871 068,60 Kč na spřízněnou obchodní společnost Vinotéka VINARTE s.r.o., IČ: 06831206, se sídlem Nádražní č. p. 2292, 755 01 Vsetín, kde měl rovněž jako jediný vliv na chod, rozhodování a činnost společnosti Vinotéka VINARTE s.r.o., tedy zboží v celkové hodnotě 3 659 482,60 Kč, i když si byl vědom toho, že žádná ze spřízněných společností za odebrané zboží spol. VINARTE nezaplatí a ani tak neučinila, čímž se zbavil v podstatě jediného majetku společnosti VINARTE, ze kterého by mohlo dojít alespoň k částečnému uspokojení věřitelů, a způsobil tak věřitelům AZIENDA AGRICOLA BIOLOGICA CENTANNI GIACOMO, AZIENDA AGROBIOLOGICA SAN GIOVANNI SOCIETA' AG, B/V vinařství a.s., Bronislav V., Castelo de Pedregosa S.L., DOLANKA Logistik s.r.o., ESOX spol. s r.o., F.-H. Maria, Jaroslav D., Jiří R., K V D spol. s r.o., KOLBY a.s., Zámek Lobkowicz Roudnice s.r.o., M. Petr, Martin Š., NOVÉ VINAŘSTVÍ a.s., SWEETWINE s.r.o., Petr M., Petr S., PROQIN s.r.o., RAJHRADSKÉ KLÁŠTERNÍ s.r.o., Rodinné vinařství Jedlička, Bořetice a.s., Stanislav N., Stanislav Š., Václav Š., Václav Z., Vinařství Juřeník & Žďárský s.r.o., Vinařství M.
- Osička s.r.o., good wine store s.r.o., Vinařství Vladimír T., Vinné sklepy Kutná Hora s.r.o., VINO HORT s.r.o., Víno Rovenius s.r.o., VINSELEKT MICHLOVSKÝ a.s., Zemědělské družstvo Němčičky, Aleksandr K. nar. xxx, Antonín K. nar. xxx, Alena R. nar. xxx, Blanka N. nar. xxx, Bronislava H. nar. xxx, Dana P. nar. xxx, Daneš B. nar. xxx, Daniela J. nar. xxx, Dita Z. nar. xxx, Eduard B. nar. xxx, Eva M. nar. xxx, Hana M. nar. xxx, Igor V. nar. xxx, Irena B. nar. xxx, Ivan Ž. nar. xxx, Iveta I. nar. xxx, Ivo B.

nar. xxx, Ivo K. nar. xxx, Jan G. nar. xxx, Jan H. nar. xxx, Jan J. nar. xxx, Jan Š. nar. xxx, Jana V. nar. xxx, Jaromír T. nar. xxx, Jaroslav H. nar. xxx, Jaroslava H. nar. xxx, Jiří D. nar. xxx, Jiří L. nar. xxx, Jiří M. nar. xxx, Jiří O. nar. xxx, Jiří P. nar. xxx, Jiří R. nar. xxx, Jiří S. nar. xxx, Josef Ch. nar. xxx, Josef Jiří T. nar. xxx, Josef K. nar. xxx, Josef K. nar. xxx, Jozef K. nar. xxx, Erik S. nar. xxx, Karel G. nar. xxx, Karel O. nar. xxx, Karel R. nar. xxx, Karel Š. nar. xxx, Kateřina K. nar. xxx, Lubomír M. nar. xxx, Luděk V. nar. xxx, Markéta K. nar. xxx, Markéta W. nar. xxx, Martin D. nar. xxx, Martin P. nar. xxx, Martin Š. nar. xxx, Martin V. nar. xxx, Michal B. nar. xxx, Michal R. nar. xxx, Michal T. nar. xxx, Milan J. nar. xxx, Miloslav V. nar. xxx, Miloslav W. nar. xxx, Miroslav B. nar. xxx, Miroslav V. nar. xxx, Misha K. nar. xxx, Mojmír Š. nar. xxx, Monika M. nar. xxx, Oldřich B. nar., xxx, Ondřej Š. nar. xxx, Ondřej Ž. nar. xxx, Otto V. nar. xxx, Pavel L. nar. xxx, Pavel N. nar. xxx, Pavel R. nar. xxx, Peter H. nar. xxx, Petr B. nar. xxx, Petr F. nar. xxx, Petr H. nar. xxx, Petr H. nar. xxx, Petr K. nar. xxx, Petr K. nar. xxx, Petr K. nar. xxx, Petr M. nar. xxx, Petr P. nar. xxx, Petr P. nar. xxx, Petr S. nar. xxx, Petr S. nar. xxx, Petr T. nar. xxx, Petr V. nar. xxx, Radek B. nar. xxx, Radek N. nar. xxx, Tomáš J. nar. xxx, Tomáš P. nar. xxx, Vladimír K. nar. xxx, Vladimír Š. nar. xxx, Vladimír Š. nar. xxx, Zdeněk M. nar. xxx, Zdeněk M. nar. xxx a Zdeněk B. nar. xxx, škodu ve výši 3 659 482,60 Kč,

tedy

v bodech 1. a 2.
sebe nebo jiného obohatil tím, že někoho uvedl v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

v bodě 3.
zmařil uspokojení věřitele jiné osoby tím, že zcizil část majetku dlužníka a způsobil takovým činem značnou škodu,

čímž spáchal

v bodech 1. a 2.
pokračující zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „tr. zákoník“),

v bodě 3.
přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

za tyto trestné činy a za sbíhající se přečin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby dle § 241 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 11. ledna 2022, č. j. 1 T 82/2020-523,

podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) roků nepodmíněně**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu práv a povinností statutárního orgánu v obchodních korporacích a družstvech **na dobu 5 (pěti) roků**.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku **se zrušuje** výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 11. 1. 2022, č. j. 1 T 82/2020-523, který nabyl právní moci dne 11. 1. 2022, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný **povinen** zaplatit na náhradě majetkové škody poškozeným:
- B/V vinařství a.s., IČ: 03255719, se sídlem 696 02 Ratíškovice, Vítězná 718, částku 250 780,80 Kč,
- Bronislav V., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 100 000 Kč,
- DOLANKA Logistik, s.r.o., IČ: 29252903, se sídlem 760 01 Zlín, nám. Práce 2512, částku 435 000 Kč,
- ESOX, s.r.o., IČ: 00558010, se sídlem 623 00 Brno, Libušina třída 826/23, částku 219 799 Kč,
- Jaroslav D., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 88 750 Kč,
- Jiří R., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 262 314 Kč
- K V D, s.r.o. IČ: 47973196, se sídlem 756 01 Hovězí, Hovězí č.p. 699, částku 60 868 Kč,
- KOLBY, a.s. IČ: 25512919, se sídlem 691 26 Pouzdřany, Česká 51, částku 66 389 Kč,
- Zámek Lobkowicz Roudnice s.r.o., IČ: 47210685, se sídlem 413 01 Roudnice nad Labem, Zámek čp. 1, částku 24 000 Kč
- M. Petr, IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 658 750 Kč,
- Martin Š., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 129 886 Kč,
- Petr S., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 565 489 Kč,
- PROQIN, s.r.o. IČ: 27747026, se sídlem 691 63 Velké Němčice, Na Kopečku 628, částku 173 967,75 Kč,
- Rodinné vinařství Jedlička, Bořetice, a.s., IČ: 27746658, se sídlem 602 00 Brno, Masarykova 439/9 částku 425 732 Kč,
- Stanislav N., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 272 363 Kč,
- Stanislav Š., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 129 680 Kč,

- Václav Š., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 200 000 Kč,
- Václav Z., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 102 366 Kč,
- Vinařství Juřeník & Žďárský, s.r.o., IČ: 29369649, se sídlem 688 01 Uherský Brod, Předbranská 415, částku 418 800 Kč,
- Vinařství Maláník – Osička, s.r.o. IČ: 28318901, se sídlem 696 19 Mikulčice, Mikulčice 261, částku 430 451 Kč,
- good wine store, s.r.o., IČ: 25643223, se sídlem 130 00 Praha, Cimburkova 916/8, částku 36 300 Kč,
- Vinařství Vladimír T., IČ: xxx, s místem podnikání xxx, částku 43 210 Kč,
- Vinné sklepy Kutná Hora, s.r.o., IČ: 25978730, se sídlem 284 01 Kutná Hora, Jiřího z Poděbrad 288/13, částku 502 828 Kč,
- VINO HORT, s.r.o., IČ: 28306244, se sídlem 671 82 Dobšice, Leska 69, částku 208 198 Kč,
- Víno Rovenius, s.r.o., IČ: 28359101, se sídlem 643 00 Brno, K Sídlišti 773/2, částku 415 494 Kč,
- VINSELEKT MICHLOVSKÝ, a.s., IČ: 26312999, se sídlem 691 06 Rakvice, Luční 858, částku 253 979,60 Kč,
- Zemědělské družstvo Němčičky, IČ: 45479968, se sídlem 691 07 Němčičky, Němčičky 153, částku 331 419,69 Kč,
- Radek B., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Daneš B., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Ivo B., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Michal B., nar. xxx, bytem xxx, částku 110 000 Kč,
- Petr B., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Miroslav B., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Eduard B., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Oldřich B., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Jiří D., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Martin D., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Petr F., nar. xxx, bytem xxx, částku 130 000 Kč,
- Karel G., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč
- Jan G., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Petr H., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Petr H., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Jan H., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Jaroslava H., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Bronislava H., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Petr H., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Jaroslav H., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Josef Ch., nar. xxx, bytem xxx, částku 130 000 Kč,
- Iveta I., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Tomáš J., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Jan J., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Daniela J., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Milan J., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,

- Petr K., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Josef K., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Kateřina K., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Aleksandr K., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Markéta K., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Antonín K., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Josef K., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Petr K., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Misha K., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Vladimír K., nar. xxx, bytem xxx, částku 35 000 Kč,
- Jozef K., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Ivo K., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Petr K., nar. xxx, bytem xxx, částku 200 000 Kč,
- Jiří L., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Pavel L., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Petr M., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Jiří M., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Eva M., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Zdeněk M., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Zdeněk M., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Monika M., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Lubomír M., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000Kč,
- Hana M., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Pavel N., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Radek N., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Blanka N., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Karel O., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Jiří O., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Martin P., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Petr P., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Tomáš P., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Dana P., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Petr P., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Jiří P., nar. xxx, bytem xxx, částku 80 000 Kč,
- Michal R., nar. xxx, bytem xxx, částku 80 000 Kč,
- Alena R., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Jiří R., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Karel R., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Pavel R., nar. xxx, bytem xxx, částku 200 000 Kč,
- Erik S., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Petr S., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Petr S., nar. xxx, bytem xxx, částku 200 000 Kč,
- Jiří S., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Mojmír Š., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,

- Vladimír Š., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Ondřej Š., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Jan Š., nar. xxx, bytem xxx, částku 110 000 Kč,
- Vladimír Š., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Karel Š., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Martin Š., nar. xxx, bytem xxx, částku 60 000 Kč,
- Michal T., nar. xxx, bytem xxx, částku 150 000 Kč,
- Josef Jiří T., nar. xxx, bytem xxx, částku 80 000 Kč,
- Jaromír T., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Petr T., nar. xxx, bytem xxx, částku 200 000 Kč,
- Miroslav V., nar. xxx, bytem xxx, částku 47 315 Kč,
- Zdeněk B., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč,
- Otto V., nar. xxx, bytem xxx, částku 100 000 Kč,
- Martin V., nar. xxx, bytem xxx, částku 49 461 Kč,
- Igor V., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Petr V., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Jana V., nar. xxx, bytem xxx, částku 40 000 Kč,
- Miloslav V., nar. xxx, bytem xxx, částku 75 000 Kč,
- Luděk V., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Markéta W., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Miloslav W., nar. xxx, bytem xxx, částku 50 000 Kč,
- Dita Z., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Ivan Ž., nar. xxx, bytem xxx, částku 30 000 Kč,
- Ondřej Ž., nar. xxx, bytem xxx, částku 20 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškození B/V vinařství a.s., ESOX s.r.o., Zámek Lobkowicz Roudnice s.r.o., Stanislav Š., Víno Rovenius s.r.o., Zemědělské družstvo Němčičky, Tomáš J., Martin P., Petr S., Igor V., Ondřej Ž., Petr H., Miroslav V., Petr S. se zbytkem nároku na náhradu majetkové škody **odkazují** na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 1. 2025, č.j. 81 T 8/2023-7493, byl obžalovaný Daniel W. uznán vinným v bodech 1) a 2) pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 3) přečinem poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Uvedených trestných činů se měl dopustit skutky popsanými ve výroku tohoto rozsudku, pouze s tím rozdílem, že pod bodem 2) měl obžalovaný poškozenému Miroslavu V. způsobit škodu ve výši 60 550 Kč, Petru H. ve výši 58 677 Kč a Petru S. ve výši 56 000 Kč a celkově měla být obžalovaným věřitelům uvedeným pod bodem 2) způsobena škoda ve výši 6 090 227 Kč.

2. Za tyto trestné činy a za sbíhající se přečin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby dle § 241 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 11. 1. 2022, č. j. 1 T 82/2020-523, byl obžalovaný Daniel W.

odsouzen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práv a povinností statutárního orgánu v obchodních korporacích a družstvech na dobu pěti roků. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 11. 1. 2022, č. j. 1 T 82/2020-523, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný zavázán povinností zaplatit na náhradě majetkové škody poškozeným částky, jak jsou specifikovány shora ve výroku tohoto rozsudku, opět s rozdílem u poškozených Miroslava V., Petra H. a Petra S. Poškozenému Miroslavu V. byla obžalovanému stanovena povinnost zaplatit na náhradě škody částku ve výši 60 550 Kč, Petru H. ve výši 58 677 Kč a Petru S. ve výši 56 000 Kč. Poškozený Antonín K. byl označen jinou adresou bydliště, a to xxx. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškození B/V vinařství a.s., ESOX s.r.o., Zámek Lobkowicz Roudnice s.r.o., Stanislav Š., Víno Rovenius s.r.o., Zemědělské družstvo Němčičky, Tomáš J., Martin P., Petr S., Igor V. a Ondřej Ž. se zbytkem nároku na náhradu majetkové škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti citovanému rozsudku podal odvolání obžalovaný prostřednictvím svých obhájců, a to do výroku o vině a trestu. Odůvodnění odvolání obžalovaného vypracované obhájcem Mgr. Ing. Pavlem Lvem zdůrazňuje nutnost vypořádat se s problematikou podvodného jednání a jeho prokázání. V tomto směru je konstatováno, že pro trestný čin podvodu je charakteristické úmyslné zavinění a zde má obhajoba za to, že nebylo provedeno dokazování, na jehož podkladě by bylo možno konstatovat existenci úmyslu. Přitom úmysl nelze pouze předpokládat. Zavinění obžalovaného je třeba posuzovat ve vztahu k době, kdy se měl vytýkaného jednání dopustit, a to již od počátku takového jednání. Pouze ze samotného nezaplacení odebraného zboží nelze dovozovat podvodný úmysl obžalovaného již k okamžiku uzavření kupní smlouvy. Zamýšlel-li obžalovaný v rozhodnou dobu řádně za zboží zaplatit, a svůj postoj změnil až následně, o podvod se nejedná. K závěru o úmyslném zavinění nepostačí pouhá vědomost o tom, že obvinění poskytují druhé straně realitě ne zcela odpovídající informace, z nichž následně tato strana vychází, přičemž dojde ke vzniku škody. Nestačí pouhé zjištění, že pachatel jednal úmyslně, ale musí být na jisto postaveno, že chtěl porušit zájem chráněný trestním zákonem. Zavinění spočívá na složce vědění a složce vůle. Jejich existence není spojena automaticky, volní složku zpravidla není snadné prokázat. V případě podvodu musí úmysl pachatele směřovat ke způsobení škody a pokud o možném způsobení škody v době svého jednání neví, případně bez přiměřených důvodů spoléhá, že k ní nedojde, může se jednat jen o nedbalost. Pak ale nelze konstatovat spáchání trestného činu podvodu.

5. Další významnou skutečností, kterou je třeba posuzovat, je otázka vědomosti druhé strany o rozhodných okolnostech, resp. o možnosti takovou vědomost nabýt. Trestní odpovědnosti nebrání sama o sobě okolnost, že poškozený si byl schopen prověřit skutečný stav věci, ale neučinil tak v důsledku ovlivnění ze strany pachatele ve formě podání nepravdivých informací nebo zamlčení podstatných informací. Na druhou stranu platí, že trestní represe uplatněná proti jednomu z účastníků soukromoprávního vztahu nemůže nahrazovat nezbytnou míru opatrnosti druhého účastníka při ochraně jeho soukromých práv a nahrazovat instituty jiných právních odvětví, které jsou určeny k ochraně těchto práv.

V souladu se zásadou subsidiarity trestní represe je třeba zvážit, zda by neměla být věc řešena mimo rovinu trestního práva. K tomu obžalovaný citoval konkrétní rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu.

6. Co se týká závěru soudu prvního stupně o tom, že společnost VINARTE s.r.o. (dále jen VINARTE) vykazovala od zpracování účetní závěrky za rok 2014 znaky úpadku, tak pokud v úpadku byla, tak za to nenese odpovědnost obžalovaný, neboť měl obchodní vztah s danou společností od dubna 2015. Nelze také souhlasit, že obžalovaný jako jediný předmětnou společnost řídil, neboť měla svoje orgány, které za ni uzavíraly obchodní smlouvy. Ve skutkových větách pod bodem 1) a 2) výroku napadeného rozsudku není uvedeno, o kolik se obžalovaný obohatil, jakým způsobem uvedl protistranu v omyl a jak s prostředky naložil ve svůj prospěch. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že dluhy společnosti VINARTE jsou vlastně škoda, kterou se obžalovaný obohatil a tuto užil ve svůj prospěch. Nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě soud prvního stupně dospěl k závěru, že společnost VINARTE nebyla schopna dostát řádně a včas svým závazkům plynoucím z uzavřených smluv. Nebylo také prokázáno, že by obžalovaný v inkriminovanou dobu nakupoval pro sebe nebo rodinné příslušníky věci, které nebyly potřebné k podnikatelské činnosti. U skutku č. 2) obhajoba odmítla protiprávnost popsaného jednání. Soud prvního stupně zde obžalovanému klade za vinu záměr zajistit finanční prostředky na chod společnosti a splácení závazků společnosti. Je nepochybné, že část finančních prostředků, které společnost obdržela od fyzických osob, byla použita nejen na chod společnosti, ale i na úhradu jejích dluhů u obchodních partnerů. Z vyjádření těchto fyzických osob plyne, že byly s produktem, který obžalovaný vymyslel, velmi spokojení, o čemž svědčí opakovaně zasílané finanční prostředky. Je nepochybné, že pokud by nebyly osloveny orgány činnými v trestním řízení, nikdy by většina z nich nepodávala trestní oznámení a nepřipojovala se jako poškození k trestnímu řízení.

7. Závěrem obžalovaný namítl, že jeho jednání nenese znaky trestní odpovědnosti, jedná se o občanskoprávní spor, a proto by měl být v celém rozsahu zproštěn.

8. V odůvodnění odvolání vypracovaném obhájcem Mgr. Radimem Vaňkem obžalovaný uvedl, že v předmětné trestní věci nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty. Trestní právo v České republice je založeno na tom, že ochrany práv osob je třeba dosahovat především mimotrestními prostředky. V neúspěšném podnikání nelze spatřovat znaky trestné činnosti, byť je obžalovanému líto, že společnost VINARTE nezvládla dostát svým závazkům. Je zcela zásadní, aby soud správně porozuměl, v čem spočíval podnikatelský model společnosti VINARTE. Tato vznikla v roce 2012 s vizí přenést do českého prostředí moderní a úspěšný model zákaznického klubu s předplatným vína. Modely klubového členství či předplatného dokázaly v zahraničí propojit pravidelné zákazníky s kvalitními vinaři a vytvořit dlouhodobě udržitelný obchodní vztah. Společnost VINARTE daný model rozpracovala do podoby tzv. vinných bedýnek. Takový model stojí na budování dlouhodobého vztahu se zákazníky a přináší výhody v podobě pravidelného a předvídatelného měsíčního příjmu, možnosti plánovat nákupy i cash-flow a věrné zákaznické základny, čímž se buduje hodnota a důvěryhodnost firmy. Nutným předpokladem je vybudování široké zákaznické základy, což je dlouhodobý proces vyžadující značné investice do propagace, marketingu a budování důvěry, a proto společnost VINARTE investovala do magazínu, osobních prezentací, ochutnávek, přímé komunikace a dalších forem přiblížení se zákazníkům. Z pohledu investora je zákazník s pravidelným odběrem mnohem hodnotnější než ten jednorázový. Přitom předmětný model pomáhal i vinařům, neboť jim mohl garantovat stabilní odbyt, tudíž pro ně šlo o atraktivní spolupráci, když se jednalo především o menší a rodinná vinařství. Zvolený podnikatelský model nebyl náhodný a ani ojedinělý, ale naopak vycházel

ze zahraničních vzorů, které se v praxi osvědčily. K tomu obžalovaný popsal zahraniční modely z USA a Velké Británie a konstatoval, že se nejedná o spekulativní podnikání nebo vysoce rizikový produkt, ale právě naopak tyto modely dnes využívají v České republice zcela běžně firmy v moha oblastech. V roce 2012 se však jednalo spíše o inovativní způsob podnikání. V případě společnosti VINARTE byl realizovaný projekt poctivý, transparentní a koncipovaný s cílem dlouhodobě budovat značku, zákaznickou věrnost a obchodní úspěch – nikoli někoho podvést. Jedním z klíčových prvků byl tzv. kurátorský výběr vín, tedy výběr sestavený odborníky, který má pro zákazníka zásadní přidanou hodnotu, když tento se nemusí orientovat ve složité nabídce na trhu. Zároveň zvyšuje důvěru v produkt a přináší zážitek z objevování. Z pohledu provozovatele takový způsob ale představuje náročný a nákladný proces (odborné znalosti a tým, ochutnávky a vyjednávání s vinaři, produkce doprovodných materiálů, logistika a skladování vybraných produktů ve správné skladbě a množství). Společnost VINARTE na rozdíl od běžných prodejců vytvářela obsah, edukovala zákazníky a budovala důvěru prostřednictvím profesionálního výběru. Takový přístup se dlouhodobě vyplácí, ale v počáteční fázi je spojen s výraznými náklady a investicemi, které se vrací postupně až se stabilizací zákaznické báze. Zákazník zde přináší opakovaný příjem, není třeba na něj znovu cílit, má vyšší pravděpodobnost doručení a lépe reaguje na další nabídky. Takoví zákazníci jsou známkou hodnotné a stabilní firmy a z toho důvodu velké firmy investují nemalé prostředky do získávání předplatitelů. Cílem společnosti VINARTE proto bylo vybudovat stabilní členskou základu, vytvořit hodnotnou firmu s pravidelným příjmem, loajálními zákazníky a potenciálem pro další rozvoj. Nešlo o fikci a ani o improvizaci a to, že se nepodařilo dosáhnout minimálního potřebného počtu zákazníků, je výsledek podnikatelského rizika.

9. Orgány činné v trestním řízení se nesprávně zaměřily na léta 2014 a další a nezajímaly se o fungování projektu v předchozích letech. S každým vznikem podnikatelského subjektu je nutné provést počáteční investice, a proto obžalovaný nerozumí tvrzení znalkyně o tom, že nezjistila, že by do společnosti VINARTE vložil on nebo jeho synové nějaké peníze. Jedná se o zavádějící tvrzení, když společnost byla založena již v roce 2012 a pokud by se znalkyně zabývala již tímto obdobím, tak by zjistila, že společnost měla zřízeny 2 kontokorenty a osobní úvěr si vzal i Jan W.

10. Pokud je mu kladeno k tíži, že i přes hrozící úpadek nepodal sám ze své vůle návrh na zahájení insolvenčního řízení společnosti VINARTE, tak k tomu obžalovaný uvedl, že v českém právním řádu neexistuje zákonná povinnost statutárního orgánu prohlásit úpadek společnosti, resp. podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, které je pouze jedním ze způsobů, jak řešit nepříznivý hospodářský výsledek. Na takovou situaci nedopadá žádná ze skutkových podstat trestných činů. Z doktríny soukromoprávních kodifikací plyne, že zákon pouze požaduje, aby odpovědné osoby věnovaly úsilí tomu, aby společnost svou ekonomickou situaci vylepšila, aby statutární osoby v případě finančních potíží činily vše nezbytné k tomu, aby byl úpadek odvrácen, což může v řadě případu odůvodňovat pokračování v podnikatelské činnosti.

11. Dále se odvolání zabývá specifiky tzv. START-UPů, ke kterým je konstatováno, že jsou fakticky vždy ve finančních potížích, neboť typická pro ně je nedostatečná úroveň financování, ale současně je vyšší potenciál tržního úspěchu. Je proto nutné zkoumat nejen závazky, ale i trend ve vývoji výnosů. Negativní hospodářský výsledek VINARTE v počátečních letech není v rozporu s obvyklým vývojem podnikání tohoto typu a nejednalo se o znak nesprávného či podvodného hospodaření, ale o standardní fázi růstu. Bylo nutné vynaložit podstatně vyšší úsilí i finanční prostředky na vysvětlení samotného konceptu a získání důvěry zákazníků a vybudování reputace. Šlo o úzký segment trhu, ke kterému se

nebylo možné dostat masovým způsobem, ale jen pečlivě cíleným marketingem. K tomu přistupovala náročnost praktické realizace, neboť nebyly běžné logistické služby zaměřené především na křehké zboží. Společnost VINARTE zahájila svoji činnost doslova na zelené louce a začínala s několika desítkami prvních zákazníků. Tento počet se navyšoval (v roce 2014 na 500), čímž se utvrzovala správnost zvoleného modelu. Cílovým stavem bylo 1500 – 2000 pravidelných odběratelů, což vyžadovalo financování nikoliv z vlastních zdrojů. Postupně se společnost VINARTE blížila k dosažení bodu zlomu, kdy by příjmy z pravidelných odběrů pokrývaly fixní náklady a přinášely zisk. V této kritické fázi však došlo k narušení důvěryhodnosti projektu v důsledku zásahu orgánů činných v trestním řízení. Obsah předvolání k podávání vysvětlení s označením „W. – podvod s vínem" měl výrazný mediální a psychologický dopad. Pokud by k zásahu police nedošlo, pak by měl podnikatelský záměr společnosti VINARTE vysokou pravděpodobnost úspěšného rozvoje. Exponenciálně do té doby rostl počet vinařů, kteří se do projektu angažovali a pochvalovali si jej. Obchodovali s nimi i poté, co započalo vyšetřování. Podvodný úmysl vyvrací konkrétně výpověď svědka D., M., P., R., O., T., kteří označili projekt za dobrý, kvalitně připravený s nadějí na úspěch. Dodavatelé, kteří byli vyslechnuti, se více méně shodovali v tom, že projekt byl zajímavý a životaschopný. Růst počtu odběratelů nebyl dostatečně rychlý, aby bylo dosaženo bodu zvratu, ovšem ani uvedené nebylo nic neobvyklého. V tomto kontextu obžalovaný zdůraznil, že počet pravidelně platících a odebírajících členů nepředstavuje jen soubor aktuálních odběratelů, ale je rovněž významnou tržní hodnotou společnosti, čímž se nikdo během celého vyšetřování seriózně nezabýval. I pokud je provozní výsledek firmy v dané chvíli záporný, nelze automaticky hovořit o úpadku či neúspěchu, jestliže je vývoj obratu a zákaznické základny rostoucí a podnik má reálný výhled na překlopení do ziskovosti. Takto je nutno nahlížet i na činnost VINARTE, jejíž model se ukazoval jako ekonomicky životaschopný, kdy byl předčasně zastaven v důsledku vnějších zásahů, zejména zahájením trestního řízení. Ztráta neznamená krach či zjevný úpadek, je běžnou součástí rizikovosti jakéhokoliv podnikání, a nikoliv důkaz zlého úmyslu.

12. Ke zvýšení zákaznické základny společnost VINARTE podnikla postupně v letech 2014 až 2016 kroky spočívající ve znásobení výdajů na marketing, v přijetí nového zaměstnance a externisty, v rozšíření nabídky zahraničních vín, v přestěhování se do větších prostor a v otevření maloobchodní kamenné pobočky. Společnost VINARTE se neřítila do záhuby, ale zcela naopak. Až v tomto momentu za účelem rozšíření podnikání byla nabídnuta participace na rozvoji společnosti dílčím odběratelům. Primárně o zapůjčení finančních prostředků společnost VINARTE své odběratele nežádala, ale pouze nabízela možnost investice a tato nabídka investice byla svobodná a transparentní, kdy informace byly písemně a graficky znázorněny ve formě letáku, následně brožury, zájemci byli také odkázáni na webové stránky. Obžalovaný má za to, že obecně lze říct, že každá peněžitá investice je svým druhem smlouva o zápůjčce, ať je nazvána jakkoli, neboť vždy se posuzuje podle svého obsahu. Primárně se v projednávaném případě jednalo o návratnou investici, nicméně nabídka byla odběratelům zcela přesně popsána, tedy za jakým účelem společnost VINARTE finanční prostředky potřebuje a zároveň byli osloveni jen stávající odběratelé, nejednalo se o veřejně dostupnou masivní náborovou akci. Každý z investorů mohl zvážit rizika takové investice, přičemž text nabídky byl zcela transparentní a rozhodně jej nelze považovat za formu agresivní obchodní praktiky či uvádění osob v omyl. Předmětnou investiční smlouvu obžalovaný nevytvářel a neznal její konkrétní obsah. Nebylo zkoumáno, jaký vliv měla formulace smlouvy na rozhodnutí osoby k jejímu uzavření. Podle obžalovaného žádný. Neobsahovala lživá tvrzení, kdy prohlášení o solventnosti bylo z jeho pohledu v dané době pravdivé, byl v dobré víře, že s vyplacením věřitelů nebude po očekávaném rozejdu firmy problém. Společnost VINARTE také transparentně sdělila, jak

bylo s finančními prostředky naloženo. Z podstaty takového informativního sdělení musí být každému zřejmé, že pokud společnost VINARTE požaduje navýšení kapitálu zápůjčkou od třetích osob, těžce rozumně předpokládat, že v době žádosti má prostředky k případnému okamžitému uhrazení tohoto závazku. Samotné přijetí závazků, nebude-li vybočovat z tržních podmínek, nemůže být důvodem pro zhoršení postavení věřitelů či pro dovozování porušení určité povinnosti. Je potřeba zkoumat, zda takový nově přijatý závazek měl potenciál vylepšit pozici společnosti a zda byly prostředky skutečně vynaloženy a použity na sanování ekonomické situace společnosti. Zde je nesporné, že jak vznikající závazky vůči vinařům, tak vůči investorům sloužily ke zkvalitnění služeb společnosti VINARTE.

13. O podvodném úmyslu nelze hovořit ani v souvislosti s dodávkami vína, které byly realizovány prostřednictvím konsignačního skladu. V případě takového skladu si dodavatel ponechává vlastnické právo ke svému zboží až do okamžiku skutečného odběru. Proto nelze připustit formulaci, kterou opakovaně používá napadený rozsudek, že ke konkrétnímu datu odebrali od konkrétního vinaře příslušné zboží, neboť většinou v uvedeném okamžiku nedošlo k žádnému převodu vlastnického práva a ani k vyúčtování, ale šlo pouze o fyzické umístění vína na základě konsignační smlouvy. Skutečný odběr, tedy přechod vlastnického práva a povinnost zaplatit, probíhal po částech a postupně, zpravidla na základě měsíčních výkazů o pohybu zboží ze skladu, které byly vinařům zasílány. V mnoha případech zůstávalo zboží v konsignačním skladu dlouho dobu, aniž by bylo vyúčtováno či odebráno fyzicky. Zásadní je pak skutečnost, že i když docházelo k prodlení s platbami za již fakturované šarže, tak vinaři svoje zboží na skladu ponechávali, aniž by využili právo toto převzít zpět. Jejich jednání zřetelně vylučuje závěr o tom, že by dodavatelé od počátku považovali spolupráci za podvodnou či ztrátovou. Svým přístupem naopak projevili důvěru v další obchodní spolupráci a pokud neuplatnili svá práva, pak jednali v rozporu s povinností péče řádného hospodáře. Odpovědnost za výsledek takového rozhodnutí nelze zpětně přenášet na odběratele. Pasivita vinařů navíc vylučuje představu, že by obžalovaný jednal již při uzavření smlouvy s úmyslem způsobit škodu. Z hlediska trestního práva je přitom rozhodující, zda obžalovaný jednal s úmyslem způsobit škodu již v okamžiku uzavření smlouvy a nikoliv zpětně. Tvrzení obžaloby, potažmo napadeného rozsudku, nejen že zkresluje povahu právního vztahu, ale také falešně vytváří dojem, že zboží bylo jednorázově odebráno bez úmyslu zaplatit. V této souvislosti bylo odkázáno na výpověď svědka O., zástupce Vinařství ESOX, které si jako jediné na základně vlastní iniciativy ověřilo své zásoby na svém konsignačním skladu, a který uvedl, že si jeli vyzvednout zbytek zásob, jejichž objem odpovídal evidenci. Tím je v podstatě vyvrácena domněnka, že konsignační sklad byl zneužíván k nekalým účelům. Ze zmíněných důvodů musí být veškeré dodávky označené jako konsignační ze skutkového popisu vyloučeny a nelze je považovat za jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku.

14. Následně obžalovaný znovu zopakoval, že trestný čin podvodu je svou povahou úmyslný. Úmysl nelze předpokládat, ale je třeba jej prokázat. Musí být dán v okamžiku, kdy na základě podvodného jednání pachatele dotčená osoba činí právní jednání spojená s majetkovou dispozicí. On neměl zcela detailní informace o hospodaření společnosti VINARTE, kterou vedl spíše ideově než ekonomicky, a neměl důvod pochybovat o schopnostech a znalostech osob, které se o účetní a ekonomické záležitosti ve firmě staraly (Ing. Kamil M. a Ing. Hana P.). Nebylo prokázáno, že by byl těmito osobami informován a žádán o rozhodnutí způsobu řešení situace společnosti VINARTE. Podvodný úmysl u něj nelze spatřovat ani v tom, že poskytuje druhé straně ne zcela odpovídající informace, z nichž následně tato strana mylně vychází. Samo o sobě je to nedostatečné, neboť nestačí pouhé zjištění, že pachatel jednal úmyslně, ale musí být postaveno najisto, že chtěl porušit zájem chráněný trestním zákonem. Obžalovaný si je vědom, že trestní odpovědnosti nebrání sama

o sobě skutečnost, že poškozený si byl schopen prověřit skutečný stav věci, ale neučinil tak. Na druhou stranu platí, že trestní represe uplatněná proti jednomu z účastníků soukromoprávního vztahu nemůže nahrazovat nezbytnou míru opatrnosti druhého účastníka.

15. Závěr o existenci nepřímého úmyslu lze učinit pouze, nebylo-li v době vzniku závazku vůbec možné důvodně očekávat dostatečné zdroje ke splnění závazku nebo spoléhal-li se pachatel bezdůvodně na budoucí nejisté skutečnosti, které však nenastaly. Zjištění, že právnická osoba nedisponovala takovými prostředky, které by jí v okamžiku uzavření smlouvy umožňovaly budoucí úhradu sjednané ceny, neznamená, že v případě dalšího fungování nemohla v budoucnu generovat zisk. Nezbytným předpokladem pro závěr o srozumění pachatele se zamýšleným následkem je prokázání toho, že si pachatel daný následek představoval jako možný a nepočítal s žádnou konkrétní skutečností, která by mu mohla zabránit. Obžalovaný zdůraznil, že měl legitimní podnikatelský plán a požadavek soudu, že měl mít již od počátku připraven plán „B“ je odtržený od reality fungování podnikání. Není úlohou trestního práva postihovat podnikatele za to, že nevěděl, jak přesně bude postupovat, pokud podnikatelský plán selže. To by vedlo k nepřípustné kriminalizaci podnikatelského rizika. Není smyslem podnikání vstupovat do něj s přesvědčením, že selže, ale pokud potíže nastanou, tak teprve začíná hledat cestu ven. Nebylo také prokázáno, jaká byla hodnota majetku společnosti VINARTE v době uzavírání dílčích smluv, tržní či účetní, a ani její schopnost generovat výnosy do budoucna. Přitom majetkem podniku je souhrn všech prostředků a nehmotným majetkem je mimo jiné i zákaznická základna. Absence znaleckého posudku či odborného vyhodnocení je v tomto směru zásadním pochybením.

16. Podvodnému úmyslu nemůže svědčit ani 10 % úrok, neboť soud zde nevzal v úvahu, že se jednalo fakticky o materiální plnění a jelikož maloobchodní marže VINARTE byla cca 40 – 50 % nákupní ceny, tak fakticky byl zisk pro zákazníka pouze 5 – 6 %. Nebylo provedeno žádné dokazování, které by se týkalo výše běžných úroků ve srovnatelných případech, žádné objektivní zjištění o srovnání s tržními úrokovými sazbami a ani nebyl vypracován znalecký posudek či odborné vyjádření, které by posoudilo, zda sjednané úroky byly skutečně nepřiměřené, jak uzavřel soud prvního stupně. Navíc v daném období panovala na finančních trzích značná nestabilita a úroková volatilita.

17. Úmysl se musí vztahovat též k obohacení pachatele či jiné osoby. Zde jakékoliv obohacení sebe nebo společnosti VINARTE nebylo prokázáno. Napadený rozsudek jen kuse naznačuje, že se měl obžalovaný obohatit částkou 3 210 179 Kč. Toto tvrzení se však jeví jako absolutně excesivní libovůle z principu volného hodnocení důkazů. V tomto směru je soudem poukazováno výlučně na závěry znaleckého posudku Ing. Šotkovské. Příslušné závěry znalkyně jsou však zcela nepodložené a nelze je akceptovat. Obžalovaný k nim uvedl, že pokud pomine ryzí účelovost vybraných plateb z přílohy č. 5 znaleckého posudku, tak v průběhu hlavního líčení nebylo jakkoli prokázáno, že tyto platby provedl či využil právě on. Nebylo totiž prokázáno, že byl jedinou osobou, která měla dispoziční oprávnění k internetovým platbám, nebo že by byl jediným držitelem platební karty. Takové přístupy mělo více osob. Soud se také vůbec nezajímal o druh a účel plateb. Základní výrok znaleckého posudku spočívá v tom, že z finančních prostředků společnosti VINARTE byla uhrazena částka 3 210 179 Kč, aniž by byla doložena souvislost s ekonomickou činností, nebo se přímo jednalo platby nesouvisející s obchodní činností VINARTE, zejména o soukromé platby. Tento výrok považuje obžalovaný za postavený na obrácení důkazního břemene. Není-li doložen doklad, neznamená to automaticky, že šlo o soukromou platbu. Navíc posudek neuvádí, které konkrétní platby byly zjevně soukromého charakteru. Tato vágnost je v přímém rozporu s požadavkem trestního řízení na konkrétnost a přesvědčivost

důkazů. V tomto směru obžalovaný poukázal na to, že po jeho analýze první strany přílohy č. 5 zjistil, že převážná většina záznamů má zjevně obchodní povahu (opakující se platby vinaři Stanislavu N., úhrady za kartonáž, reklamní výdaje, pronájem vozidel, fotografické služby, platby za občerstvení na pracovní cestě či nákup potravin v souvislosti s degustací). Což činí téměř 10 % celkového objemu zpochybňovaných plateb. Tím byl vytvořen nepodložený a mylný dojem, že se obžalovaný neoprávněně obohacoval z firemních prostředků. Je s podivem, že orgány činné v trestním řízení nepodnikly žádné kroky k tomu, aby jednotlivé položky v příloze č. 5 znaleckého posudku řádně analyzovaly. Obžalovaný nemá možnost tyto identifikovat bez přístupu k detailním datům, ale i bez takového přístupu byl schopen identifikovat některé označené platby a je s podivem, že takto nebyla schopna učinit znalkyně. Je otázkou, zda celé šetření bylo nestranné a založené na spravedlivém principu. Dále posudek nedokládá žádnou konkrétní transakci, kterou by obžalovaný osobně zadal, přijal nebo z ní profitoval. Zcela chybí odpovědi na klíčové otázky, kdo platby schvaloval a prováděl, zda to byl obžalovaný, jaký byl jejich účel, přínos a důsledek, zda byly v rozporu s účetními nebo daňovými předpisy a jak se jimi obžalovaný obohatil. To vše je v posudku jen naznačeno, ale vina musí být v trestním řízení prokázána nade vší pochybnost.

18. Předmětný znalecký posudek postrádá jasné závěry, identifikaci konkrétního protiprávního jednání, i přímé propojení s osobou obžalovaného. Místo objektivní analýzy nabízí spekulace. Skutečnost, že nebyly doloženy faktury ke každé jednotlivé platbě, nemůže být zaměňována za důkaz soukromého obohacení a už vůbec ne za důkaz trestné činnosti. Nebyla identifikována jediná konkrétní platba, která by nepochybně a výlučně sloužila soukromému účelu, nebylo prokázáno, že by kterékoliv platby skutečně obohatily právě obžalovaného a nebyla zohledněna možnost, že některé výdaje nemusely být doloženy z důvodů provozních chyb či běžného administrativního manka. Chybně či nedostatečně vedené účetnictví není trestným činem a rozhodně za takové případné nedostatky neodpovídá obžalovaný, který se na vedení účetnictví nepodílel. Pokud provedl některou ze sporných plateb, pak osobami odpovědnými za vedení účetnictví (Ing. M., Ing. P., paní J.) nebyl informován o případných nesrovnalostech v účetnictví. Je zcela nepřípustné, aby znalecký posudek takového rozsahu a významu, který je základem obžaloby, pracoval pouze s dojmy, nedoloženými závěry a vágními formulacemi. Rovněž je vadný a nepřezkoumatelný a neobsahuje základní náležitosti znaleckého posudku podle zákona o znalcích, kdy si obžalovaný není vědom, že by tento obsahoval doložku ve smyslu § 110a tr. ř., dále neobsahuje faktické odůvodnění a popis postupu znalce při analýze dat, zejm. odůvodnění interpretace výsledků analýzy dat a kontrolu postupu a závěr (určité shrnutí poznatků). Takový posudek nelze považovat za hodnověrný důkaz a nemělo by k němu být vůbec přihlíženo a měl by být zadán nový znalecký posudek. Přitom platí, že pochybnosti musí být vykládány ve prospěch obžalovaného, a tedy obžaloba musí prokázat, že konkrétní platby prováděl, že byl příjemcem prostředků. Do té doby je nutno vycházet z principu presumpce neviny a zásady in dubio pro reo, přičemž je nepřípustné, aby obžalovaný prokazoval svoji nevinu. Jediné platby, které obžalovaný od společnosti VINARTE přijal, byla jeho mzda.

19. V souladu se zásadou subsidiarity trestní represe je třeba zvážit, zda by neměla být věc řešena mimo rovinu trestního práva. Závěrem opravného prostředku obžalovaný shrnul jím uplatněné argumenty a navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), písm. b) tr. ř. a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. jej zprostil obžaloby v plném rozsahu, případně aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení podle § 259 odst. 1 tr. ř.

20. V doplnění odvolání se obžalovaný opětovně vyjádřil ke znaku obohacení se. Uvedl, že podle znaleckého posudku Ing. Šotkovské a následného shrnutí Policie ČR měly být z účtu společnosti VINARTE uhrazeny „mimo hospodářskou činnost" platby ve výši 3 210 179 Kč, přičemž část z těchto plateb se týká osobní spotřeby obžalovaného, tj. forma obohacení se. Obžalovaný však po rozboru plateb na základě dat ze znaleckého posudku a jeho vědomosti o pohybu prostředků zjistil, že platby, které by mohly být označeny za osobní spotřebu představují pouhých 30 194,49 Kč, což je 0,94 % z celkové částky, o níž znalecký posudek a policie hovoří jako o částce, kterou se měl obohatit. Přitom všechny úřední dokumenty z trestního řízení používají zobecňující formulace, které vyvolávají dojem rozsáhlého a systematického osobního obohacování. Obžalovaný opětovně zopakoval, že nebylo zjištěno, čí osobní spotřeba z označených prostředků orgány činnými v trestním řízení byla hrazena, zda nešlo o náklady na služby, mzdy nebo odměny a zda dané výdaje nesouvisely s provozem společnosti. Pojem osobní spotřeba společníka, který je orgány činnými v trestním řízení užíván, považuje obžalovaný za vágní a právně irelevantní. Nedostatky znaleckého posudku spatřuje v nedostatečné metodice identifikace tzv. osobní spotřeby, když neuvádí, jakým odborným postupem byla identifikace plateb provedena. Bez identifikace účelu platby a vztahu k činnosti firmy nelze tvořit závěry o jejím charakteru. Došlo také k porušení zásad znalecké nestrannosti a objektivity, a to užíváním jazykových formulací, které přesahují rámec odborného hodnocení a vstupují do oblasti subjektivní intepretace. Takové formulace nejsou účetními kategoriemi či odbornými pojmy. Jejich cílem bylo vytvořit morální odsudek, ale nikoliv ekonomický závěr, kdy znalkyně vůbec neposuzovala realizované platby v rámci předmětu podnikání společnosti VINARTE. Absentuje metodické zdůvodnění výběru vzorku a způsobu kategorizace plateb (jak byla vybrána příslušná množina plateb označená jako „mimo hospodářskou činnost", s jakými daty bylo pracováno, jak došlo k odlišení běžných plateb od ryze osobních výdajů), přitom je standardem, že každá sporná platba je popsána individuálně. Znalecký posudek mechanicky slučuje všechny nedoložené nebo neidentifikované platby do kategorie „osobní spotřeby", ale takový postup je v rozporu s účetní metodikou, která vyžaduje individuální posouzení charakteru každého výdaje, na jejímž základě jsou znalci povinni rozlišovat mezi účetní chybou, chybějícím dokladem a osobním výdajem. Znalkyně dále neověřila, zda sporné výdaje neměly být zahrnuty jako mzdy, odměny jednatele, zálohy na služební cesty nebo náhrady výdajů, zda nebyly kryty pozdější fakturací nebo zápočtem, zda výdaje nebyly uplatněny daňově. Znalecký posudek zjevně také nedodržel metodické materiály Komory soudních znalců, které kladou důraz na přesnou identifikaci položek, na analýzu věcné a časové souvislosti výdajů a na odlišení neprokázaného výdaje od protiprávního obohacení. Jelikož soud i policie vycházely při formulaci skutkových tvrzení z předmětného posudku, přenáší se jeho metodická vada na celé dokazování a nelze na něm stavět závěr o úmyslném obohacení. Soud tak vycházel z nepřezkoumatelného, vadného a nerelevantního důkazu.

21. Pokud nelze prokázat, že konkrétní platba představovala osobní obohacení obžalovaného, pak musí být vyložena v jeho prospěch v souladu se zásadou in dubio pro reo. Znalecký posudek je koncepčně vystavěn na předem přijaté tezi o údajném obohacení obžalovaného, k čemuž je odkázáno na příklady, které spočívají v selektivní práci s časovým obdobím, kdy znalkyně pracovala s účetnictvím od 1. 8. 2016, ale přitom její posudek zahrnuje i částku 839 266,59 Kč, která vznikla před citovaným datem a je popsána jako přenos dřívějšího období. Dále se z ničeho nepodává, z čeho plyne znalkyní uváděná „zjevnost" obohacení. Znalkyně rovněž zaměňuje neprokázané s protiprávním, když chybějící doklad není důkazem o osobní spotřebě. Navíc většinu položek bylo možné i bez přístupu k plnému účetnictví identifikovat jako běžné firemní platby. Tuto práci však znalkyně ani policie neudělala, což ukazuje absenci snahy nalézt pravdu. Další vada posudku pramení z toho, že znalkyně počítá se stavem účtu ke dni 31. 7. 2016, který nemá doložen. Tvrzení znalkyně o povinnosti

jednatele zajistit doklady nebo vrátit předmětné platby je nepochopením role jednatele a účetní, neboť jednatel nemůže žádat dodavatele o vrácení již provedené platby jen proto, že účetní nezajistila doklad. Pouhé zaúčtování na účet 355 – pohledávky za společníky neznamená neoprávněné užití prostředků, natož osobní prospěch jednatele. Je také nepochopitelné, že nebyla zkoumána částka 436 470,24 Kč označená jako osobní spotřeba, byť se jedná o vysokou částku, ale znalkyně i policie s neúnavnou pečlivostí rozebírají účtenky za hamburgery, řeznictví, cukrárny v hodnotě několika desítek korun. Vzhledem k ostatním výdajům či platbám se totiž může jednat o omyl či chybu. Jelikož obžalovaný sám analyzoval, že osobní charakter mohlo mít z posuzovaných plateb 0,95 % z celku, tak se jedná o zveličování ze strany znaleckého posudku. Následně obžalovaný poukázal na neochotu odlišovat firemní platby a osobní výdaje, když příslušná skupina plateb zahrnuje i úhrady finančnímu úřadu, exekutorům, dodavatelům, leasingovým společnostem, což uměle navyšuje domnělý rozsah obohacení. Na podkladě shrnutých argumentů bylo opětovně navrženo nepřihlížet k závěrům daného znaleckého posudku v části týkající se tzv. osobní spotřeby, případně aby bylo nařízeno vypracování nového znaleckého posudku jiným znalcem z oboru ekonomika, účetní evidence a hospodaření obchodních společností. Znovu bylo shrnuto, že nebylo prokázáno, že by byly jakékoliv finanční prostředky společnosti VINARTE použity na osobní prospěch obžalovaného nebo jeho blízkých či společnosti samotné, v důsledku čehož nedošlo k naplnění jednoho ze základních znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu – vznik obohacení.

22. Samostatným podáním obžalovaný Vrchnímu soudu v Olomouci předložil jeho analýzu plateb z přílohy č. 5 znaleckého posudku Ing. Šotkovské. Zopakoval zde částečně argumentaci z předchozího doplňku odvolání a současně uvedl, že k případné otázce chybného zaúčtování plateb je možné se obrátit na auditora společnosti VINARTE Ing. Kamila M., který zpracovával účetnictví do konce 1. poloviny roku 2016 a kterého lze vyslechnout.

23. Marie T. (dědička po zemřelém Antonínu K.) zaslala Vrchnímu soudu v Olomouci podání, ve kterém požádala o opravu zřejmé nesprávnosti ve výroku v bodě 2) a v rozhodnutí o náhradě majetkové škody v adrese poškozeného Antonína K. Správná je adresa xxx, a nikoliv xxx.

24. Ve veřejném zasedání přednesl obhájce obžalovaného opravný prostředek v rozsahu písemného vyhotovení včetně konečného návrhu. Zaměřil se na argumenty ohledně nenaplnění všech znaků skutkové podstaty podvodu. K obohacení zopakoval a doplnil, že se nerovná způsobené škodě. Tato je v posuzovaném případě až enormní, ale současně se nepodařilo prokázat jakékoliv obohacení obžalovaného či jeho rodiny nebo předmětné společnosti. Částka obohacení určená znalkyní vychází z vadného výpočtu, k čemuž obhájce odkázal na podrobnou analýzu v písemném odůvodnění odvolání, které opětovně citoval a rozebral, proč cca 99 % znalkyní označených plateb nelze považovat za platby nesouvisející s podnikatelskou činností. Znalkyně pominula povahu a předmět podnikání, jinak by některé platby (řeznictví, Albert) nenapadala, neboť souvisely s degustací. Totéž platí o platbách za restaurace, cesty do zahraničí, dálniční známky, pohonné hmoty, leasingy, neboť se jezdilo za vinaři. Navíc dva automobily, za které se platil leasing, nebyly nikterak nadstandardní značkou. Znalkyně vůbec nezjišťovala důvod takových plateb a jen slepě postupovala tak, že pokud nemá účetní doklad, neví, k čemu to sloužilo, a proto je to platba ve prospěch obžalovaného. Navíc se nepodařilo prokázat, že předmětné platby vůbec provedl obžalovaný. Za bizarní obhájce označil skutečnost, že znalkyně do obohacení zahrnula i platby vinařům, například panu S. bylo hrazeno dvakrát. Takové informace si měla znalkyně zjistit. Dále obhájce poukázal na chybu znaleckého posudku, kde bylo uvedeno, že

některá platba byla za ZOO, když se z podkladů podává, že to byla platba v prodejně krmiv EXOTIC ZOO.

25. Co se týká vzniklé škody, tak k ní obhájce shrnul, že ji nezpochybňují, ale nerovná se obohacení, které prokázáno není. Tudíž se jedná o běžnou pohledávku, která se má uplatňovat v rámci civilního řízení. V řízení dostatečně doložili, jaké náklady měla společnost VINARTE, které vynakládala z investic zákazníků. Obhájce opětovně konstatoval nutnost vysokých investic do reklamy, k čemuž doložil magazíny a uvedl, že obžalovaný se takovým způsobem snažil podnikání zachránit až do roku 2019, 2020. Na reklamu se vynakládala značná péče, o čemž svědčí kvalita vydávaných magazínů.

26. K otázce úmyslu obhájce argumentoval tím, že pokud má společnost vlastní zdroje, může jimi svůj rozvoj financovat, ale takových společností moc nezná. Společnost VINARTE nebyla žádné letadlo. Samotná nabídka investic nebyla agresivní, klamavá a ani neobvyklá. Pokud ve smlouvách o zápůjčkách bylo určité ujištění, tak to, že společnost neměla dostatečný majetek v rámci konkrétní smlouvy, není dostatečný prostředek v rámci trestního práva. Jak bylo vysvětleno v písemném odůvodnění odvolání, primárním majetkem společnosti byla zákaznická síť. Bohužel se společnost neprodala včas a zákaznická síť zanikla, jinak by to bylo velmi výdělečné podnikání. Ani nabízený úrok nebyl nepřiměřený, když jeho přiměřenost či nepřiměřenost nebyla v řízení zkoumána.

27. Pro případ nevyhovění podanému odvolání se obhájce vyjádřil i k uloženému trestu. Uvedl, že obžalovaný je slušný člověk, který se nechtěl na úkor jiného obohatit, někomu jinému úmyslně ublížit. Celý život pracoval a do podnikání dal celé srdce, zapojil celou rodinu a má pocit, že je rodina potrestána už tím, že podnikání nevyšlo. Je proto na místě zvážit postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, neboť vzhledem k poměrům pachatele by použití zákonné trestní sazby bylo nepřiměřeně přísné a nápravy pachatele lze dosáhnout trestem kratšího trvání. Nyní si obžalovaný našel dobře placenou práci a očekává dobré výdělky, ze kterých by se zavázal ve zkušební době zaplatit 4 mil. Kč na náhradě škody. I pro poškozené by takový postup byl lepší, neboť z práce ve věznici obžalovaný nic nezaplatí. Pro uložení mírnějšího trestu svědčí i samotná délka trestního řízení. Do podnikání se obžalovaný již nevrhne, protože je vytrestaný a pro něj i jeho rodinu je to velmi psychicky náročné. Následně obhájce odkázal na nesouvisející trestní věci a délku trestů v nich uložených, srovnával je s nyní projednávanou věcí, a dospěl k závěru, že obžalovanému lze uložit mírnější trest pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Podmíněný trest je efektivnější než zavírat netrestanou osobu do věznice. Obžalovaný dosud nenahradil žádnou škodu, protože se po celou dobu trestního řízení nachází ve finančních problémech a teprve teď našel osobu, která je schopna s ním úzce spolupracovat a mají z toho pramenit zajímavé výdělky. V rámci konečného návrhu obhájce trval na zproštění obžaloby a pokud by došlo k uznání obžalovaného na vinu, pak dal na zvážení uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby.

28. Odvolání poškozené Marie T., která byla o veřejném zasedání řádně a včas vyrozuměna a která se k němu nedostavila, bylo přečteno předsedou senátu podle § 263 odst. 5 tr. ř.

29. Státní zástupce se vyjádřil tak, že byly provedeny všechny podstatné důkazy, tudíž není třeba dokazování doplňovat. Soud prvního stupně provedené důkazy řádně vyhodnotil v souladu se zásadami stanovenými v trestním řádu a vyvodil z nich správné skutkové i právní závěry. Odvolací námitky jsou opakováním obhajoby, se kterou se vypořádal soud prvního stupně, a to velmi pečlivě, včetně otázky naplnění subjektivní stránky. Rovněž byl naplněn znak obohacení, které znamená neoprávněné rozmnožení majetku pachatele, případně někoho jiného. Nezůstávají žádné pochybnosti o tom, že k obohacení došlo minimálně ve výši

odebraného zboží či získaných finančních prostředků, přitom je nerozhodné, v jakém poměru došlo k užití těchto prostředků ve prospěch společnosti případně obžalovaného nebo někoho jiného. U obohacení není kladen požadavek na jeho výši. Uložený trest odpovídá všem zákonným hlediskům, kterými se soud prvního stupně zabýval. Neopomněl se věnovat ani možnosti uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby, kterou ale vyloučil, a to mimo jiné i z důvodu neochoty obžalovaného k náhradě škody. K tomu státní zástupce doplnil, že ani on nezjistil jakoukoliv aktivitu od obžalovaného k náhradě škody a zůstává otázkou, jak lze věřit tomu, že by byl ochoten v případné zkušební době uhradit miliony korun. Za celou dobu trestního řízení se neobjevily žádné skutečnosti, které by mohly vést k úvaze o snížení trestu. Trest tedy považuje za zákonný a přiměřený. Odvolání obžalovaného navrhl jako nedůvodné zamítnout. Odvolání poškozené navrhl vyhovět a opravit v návaznosti na něj napadený rozsudek.

30. Obžalovaný uvedl, že do projektu dal celé srdce, energii, zapojil svoji rodinu, projekt měl vizi, ale bohužel neměl správný konec. Odmítl, že by společnost byla v roce 2014 v úpadku a nebyla schopna plnit své závazky. S projektem začali v roce 2012, což byl startovací rok, kde se ukázalo, že lidé o něj mají zájem. V roce 2013 hledali cesty k vinařům a způsob distribuce, který tehdy nebyl samozřejmý. Celý projekt byl koncipován jako jakási přidaná hodnota. Jelikož se dříve pohyboval v polygrafickém průmyslu, tak obchod spojil s tiskovinami, které tvořili se synem až do roku 2020. Právě kontinuální průběh podnikatelské činnosti vylučuje podvodný úmysl. Proto považuje také za potřebné vyslechnout svědka Petra S., který byl iniciátorem trestního oznámení, které pak podle názoru obžalovaného odstartovalo pád celého projektu a firmy. Přitom tento svědek s nimi obchodoval ještě v roce 2020. I dodavatelům vína platili, tam zůstala nesplacená jen část. V roce 2014 nastal rozvoj projektu, měli již 500 předplatitelů, v té době do toho dali peníze v rámci rodiny, synové si nějaké peníze také půjčili v bance. Věděli, že nebudou schopni to sami financovat, proto se rozhodl zapojit zákazníky, kteří v projektu už byli a znali ho. Nejednalo se o žádnou plošnou reklamu za účelem shánění investorů. V roce 2015 nastal největší rozmach (1000 předplatitelů), což pokračovalo i v roce 2016, kde dosáhli už 1300 předplatitelů, kteří tvořili hodnotu firmy. Uvedené vylučuje, že měli být v roce 2014 v úpadku. Na přelomu roku 2016 a 2017 otevřeli kamennou vinotéku, pořídili větší sklad, začali velkoobchodní prodej, pokračovali v přijímání nových zaměstnanců. Pokles začal v roce 2018. V roce 2019 a 2020 se projekt snažil zachránit, ale bylo to těžké, protože probíhalo trestní řízení. Přitom svědci, vinaři považovali projekt ve své podstatě za dobrý. Pak přišel covid a on už na projekt přestal mít sílu. Když se zamýšlel na tím, proč byl označen rok 2014, 2015 za období úpadku, tak se domnívá, že byl tlak od orgánů činných v trestním řízení na tuto dobu, neboť předcházela uzavření většiny smluv o zápůjčkách. Ohledně vad znaleckého posudku obžalovaný odkázal na vyjádření obhájce.

31. Dále se obžalovaný vyjadřoval k jiným nesouvisejícím trestním řízením a k ukládaným trestům v nich, přičemž je porovnával se svým trestním stíháním a pozastavil se nad tím, že je dáván do stejné kategorie jako pachatelé z jím citovaných věcí. Nedomnívá se, že jeho jednání, i kdyby bylo chybou, by bylo společensky nebezpečnější než například opakované znásilnění. On se neobohatil a jemu uložený trest je likvidační. Dělal poctivý obchod a dělal ho dobře. To potvrzují všichni poškození. Byl to projekt, který měl myšlenku, dodavatele, zákazníky, faktury i vyúčtování. Možná faktury byly špatně zaúčtovány, ale on nebyl účetní a měl proto auditora. Projekt nevyšel, mohly tam být chyby, ale nebyl tam úmysl. Obohacení není prokázáno. Podvod to nebyl. Špatné manažerské rozhodnutí i dlužné peníze ho mrzí. Důvod, proč neplatil škodu, byl ekonomický a energetický, neměl peníze a ani energii. Trestní řízení trvá sedm let, má to vliv na něj i jeho rodinu. Kdyby policie konala rychle, mohl dnes žít normální život. Neví, jaká může být náprava po deseti letech. To, že nemá

podnikat, už pochopil dávno. Přiznat se k trestné činnosti nemohl, když podvod nespáchal. Odsouzení nebude mít dopad jen na něj, ale i na jeho rodiče, kteří jsou už staří, nemocní, s podnikáním mu pomáhali, projekt znají do posledního detailu a nyní jim má říct, že vše, co s ním v rámci podnikání prožívali, je považováno za podvod. Závěrem obžalovaný vyjádřil víru ve spravedlivé rozhodnutí.

32. V odvolacím řízení navrhl doplnit dokazování jen obžalovaný, a to listinami – brožurkami (magazíny) a nabídkami investic. Těmto návrhům odvolací soud vyhověl a požadované listiny provedl podle § 213 odst. 1 tr. ř. Jiné návrhy na provedení důkazů v odvolacím řízení vzneseny nebyly. Možnost doplnění dalších konkrétních důkazů obhajoba označila za důvod, pro který by mělo dojít k vrácení věci soudu prvního stupně. Z vlastní iniciativy Vrchní soud v Olomouci v souladu s § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř., § 263 odst. 7 tr. ř. zopakoval část listinných důkazů a dokazování doplnil (smlouvy o zápůjčce včetně prodloužení a dodatků u poškozených Miroslava V., Petra S. a Petra H. a výpis s identifikačními údaji ohledně poškozeného Antonína K.), aby mohlo dojít ke změně skutkových zjištění. Na podkladě takto doplněného (zopakovaného) dokazování byla upravena výše způsobené škody u citovaných poškozených a bylo opraveno bydliště u poškozeného Antonína K. ve výroku o náhradě škody.

33. Odvolání byla podána oprávněnými osobami podle § 246 odst. 1 písm. b), písm. d) tr. ř. ve lhůtě k tomu určené podle § 248 odst. 1 tr. ř. a obsahovala veškeré náležitosti vyžadované zákonem podle § 249 odst. 1 tr. ř., takže nebyly shledány důvody pro jejich odmítnutí či zamítnutí ve smyslu § 253 odst. 1, 3 tr. ř. Z jejich podnětu Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací přezkoumal na základě § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost napadených výroků, stejně tak správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, ale i případných nevytýkaných vad, pokud by měly vliv na správnost napadeného rozsudku (§ 254 odst. 2 tr. ř.).

34. Z obsahu spisového materiálu se podává, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, netrpí závažnými procesními vadami, které by mohly vést ke zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť byla plně respektována příslušná ustanovení trestního řádu, zejména ta, která se týkají řádného objasnění věci a dodržení práv obžalovaného na obhajobu. Hlavní líčení před soudem prvního stupně probíhalo za osobní účasti obžalovaného, který se v součinnosti se svým obhájcem mohl vyjadřovat k obvinění i prováděným důkazům. Při provádění důkazů soud prvního stupně postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními hlavy páté a třinácté trestního řádu. Princip presumpce neviny byl orgány činnými v trestním řízení plně respektován a z ničeho také nevyplynulo, že by byl obžalovaný nucen dokládat svoji nevinu. Proto se nebylo možno ztotožnit s odvolacími námitkami vznesenými v tomto směru.

35. Po formální stránce napadený rozsudek splňuje kritéria uvedená v § 120 tr. ř. až § 122 tr. ř. a § 125 tr. ř. Soud prvního stupně svá skutková zjištění řádně rozvedl, objasnil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, jak se vypořádal s uplatněnou obhajobou a s návrhy na doplnění dokazování, proč neprováděl další důkazy a na základě jakých právních úvah postupoval, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázkách viny, trestu a náhrady škody.

36. Zjištěná vada napadeného rozsudku ve skutkových zjištěních spočívala pouze ve výši způsobené škody u třech poškozených (Miroslava V., Petra H. a Petra S.), přičemž celkově výše způsobené škody nedoznala výraznějších změn. Blíže je tato

problematika rozebrána v odstavci 63 níže. Je tak možno konstatovat, že skutkový stav s uvedenou výjimkou byl soudem prvního stupně zjištěn bez důvodných pochybností a v rozsahu nutném pro rozhodnutí. Byla tedy respektována zásada trestního řízení stanovená v § 2 odst. 5 tr. ř. Vrchní soud v Olomouci zopakoval dokazování jen v rozsahu, jak je popsáno shora v odstavci 32, a to jen za účelem změny skutkových zjištění ohledně výše části způsobené škody a identifikace jednoho z poškozených. Neshledal však nutnost jinak dokazování doplnit. Co se týká zamítnutých návrhů na doplnění dokazování soudem prvního stupně, tak se plně ztotožnil s důvody, které soud prvního stupně k takovému rozhodnutí vedly (blíže odstavce 56, 59, 71 odůvodnění napadeného rozsudku). Na podkladě skutkových zjištění se jeví zcela nadbytečné výslechy všech zástupců poškozených či poškozených samotných, neboť výše způsobených škod v jednotlivých případech je prokázána listinnými důkazy a způsob páchání trestné činnosti dostatečně vyplynul z provedených svědeckých výpovědí, jak u útoků pod bodem 1) výrokové části rozsudku, tak i pod bodem 2). Vrchní soud rovněž ve shodě se soudem prvního stupně shledal, že se z obsahu materiálů shromážděných v přípravném řízení nepodává, že by v dané fázi trestního řízení některý svědek či osoba podávající vysvětlení, kteří nebyli následně vyslechnuti v řízení před soudem, sdělili jakoukoliv stěžejní informaci ve prospěch obžalovaného, nebo jinou podstatnou informaci, o které svědci vyslechnutí v hlavním líčení nevypovídali, a to ani Petr S. Všechny osoby, které by přicházely v úvahu k vyslechnutí v postavení svědků v řízení před soudem, popisovaly prakticky identický způsob chování obžalovaného v souvislosti s dodávkami vína či v souvislosti s investicemi do vinných bedýnek. S odkazem na obsah předloženého odborného vyjádření Mgr. Jana D., Ph.D., LL.M. je zjevné, že by k věci nic významného nepřineslo, když je velmi obecné. Co se týká další navržené listiny – časosběrného dokumentu, tak tento se vztahuje opět k činnosti společnosti VINARTE, k níž podrobně obžalovaný vypovídal a vyplývá i z ostatních provedených důkazů.

37. Soud prvního stupně zhodnotil důkazy způsobem, který mu ukládá § 2 odst. 6 tr. ř. K tomu je nutno zdůraznit, že je právem soudu prvního stupně hodnotit provedené důkazy a odvolacímu soudu nepřísluší zasahovat do jeho volného hodnocení důkazů, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud nejde o případ důkazů opomenutých, či pokud zjištěný skutkový stav není v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Žádná taková abnormalita nebyla zjištěna. Soud prvního stupně dostatečně popsal, z jakých důkazů vycházel a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a proč nevyhověl dalším důkazním návrhům. Hodnocení důkazů provedl podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a byla učiněna logicky odůvodněná skutková zjištění. Soud prvního stupně se všemi výpověďmi pracoval jako s celky, přičemž je hodnotil jak samostatně, tak s odkazem na ostatní provedené důkazy a současně také ve světle uplatněné obhajoby. Stejně objektivním způsobem přistupoval ke znaleckému posudku Ing. Renaty Šotkovské z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence a k listinným důkazům.

38. Pokud Vrchní soud v Olomouci v tomto rozhodnutí v některých částech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, a tedy na závěry, jak je učinil soud prvního stupně, zvoleným postupem nedochází ke zkrácení procesních práv obžalovaného, neboť podle konstantní judikatury je přípustné, aby se odvolací soud omezil i na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně, obzvláště v těch případech, kdy byly odvolací námitky opakováním obhajoby, se kterou se vypořádal již soud prvního stupně (sp. zn. II. ÚS 583/13, I. ÚS 31/12, II. ÚS 2947/08).

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Jánová.

39. Ke všem skutkům popsaným ve výrokové části tohoto rozsudku (současně také napadeného rozsudku), je vhodné úvodem zdůraznit, že samotné odběry vína (případně jiného plnění), stejně i uzavírání smluv o zápůjčkách a převod zásob vína na dceřiné společnosti obžalovaný nepopřel, a to včetně výše způsobené škody.

40. K jednotlivým odvolacím námitkám, které jsou z převážné většiny opakováním obhajoby obžalovaného, kterou uplatnil už před soudem prvního stupně a který se s ní také vypořádal, lze shrnout následující skutečnosti.

41. Ohledně bodu 1) výrokové části napadeného rozsudku se vrchní soud plně ztotožnil se skutkovými závěry soudu prvního stupně, jak jsou odůvodněny v odstavcích 56 – 57 a 62 – 69 v kombinaci s částmi odůvodnění, kde jsou popsány obsahy jednotlivých důkazů vztahujících se k této trestné činnosti. Z výpovědí poškozených či zástupců poškozených a listinných důkazů vztahujících se k jednotlivým odběrům zboží bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, jaké objemy vína či jiného zboží a služeb společnost VINARTE od předmětných dodavatelů odebrala, kdy se tak stalo a také skutečnost, že za dané dodávky nezaplatila, či uhradila jen část.

42. Rovněž u bodu 2) výroku napadeného rozsudku bylo z listinných důkazů vztahujících se k poskytnutým financím a z výslechu části investorů jednoznačně prokázáno, jak docházelo k uzavírání smluv o zápůjčkách, jaký byl obsah těchto smluv, v jaké výši jednotlivé zápůjčky proběhly, a dále skutečnost, že i přes urgence poskytnuté finance nebyly ze strany společnosti VINARTE vráceny. Zde lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku v odstavcích 58 – 69.

43. Skutek pod bodem 3) výrokové části rozsudku byl prokázán listinnými důkazy ohledně převodu zboží ze společnosti VINARTE na spřízněné subjekty (VINARTE Wine Club, Vinotéka VINARTE). Závěry soudu prvního stupně k této části jsou shrnuty v odstavci 70 odůvodnění napadeného rozsudku v návaznosti na odstavce 62 – 69.

44. Znaleckým posudkem z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence znalkyně Ing. Renaty Šotkovské, u kterého nebyl zjištěn žádný důvod, proč by z něj nebylo možno vycházet (blíže závěry shrnuté v odstavcích 53 – 59 odůvodnění tohoto rozsudku) byla jednoznačně prokázána doba, od kdy se společnost VINARTE nacházela v úpadku, tedy ve špatném ekonomickém stavu. Takto stanovená doba úpadku nebyla ničím vyvrácena a ani zpochybněna, ale naopak byla dalšími důkazy potvrzena. Předmětný znalecký posudek totiž nebyl jediným důkazem prokazujícím špatnou ekonomickou situaci společnosti VINARTE, neboť nehrazení závazků ze strany této společnosti popisovaly její zaměstnankyně, a především vyplývá z výpovědí odběratelů a zákazníků, jakož i listinných důkazů k dodávkám vína a investicím. I sám obžalovaný označil rok 2014 jako období, kdy se snažili o rozmach, měli velké náklady, ale neměli už vlastní kapitál, a proto se rozhodl pro získání financí od investorů, a tedy pro jejich zapojení. Za takto zjištěného skutkového stavu o reálně velmi špatné ekonomické situaci společnosti VINARTE v posuzovanou dobu je třeba odmítnout námitku obžalovaného o tom, že existence konkrétní zákaznické základny je určitou hodnotou firmy, která měla být rovněž posuzovaná v rámci znaleckého zkoumání. Solventnost společnosti VINARTE, jak se ji obžalovaný snažil předkládat, je možno označit spíše za úvahu a přání obžalovaného, které byly výše shrnutými důkazy jednoznačně vyvráceny. Ze stejných důvodů nemohl uspět ani obžalovaným prezentovaný názor, že doba úpadku společnosti VINARTE byla stanovena záměrně orgány činnými v trestním řízení, resp. podle jejich požadavku, na období předcházející uzavírání smluv o zápůjčkách.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Jánová.

45. S odvolací námitkou obžalovaného, ve které popřel skutečnost, že by byl osobou, která fakticky zcela ovládala a řídila společnost VINARTE, se dostatečně vypořádal už soud prvního stupně. V tomto směru lze poukázat na svědecké výpovědi dodavatelů (Karel O., Jaroslav D., Petr M., Marek P., Stanislav Š. ml., Martin P., Jiří R., Václav Š., Vladimír O., Stanislav N., Jiří R., Bronislav V., Miroslav M., Michal R., Vlastimil V., Robin J.), zákazníků (Josef Ch., Jiří D.) a zaměstnankyň společnosti VINARTE (Lenka K., Veronika S., Dominika D.), ze kterých jednoznačně plyne, že rozhodující slovo ve společnosti VINARTE měl obžalovaný, který předmětný projekt stvořil, realizoval ho, rozhodoval o chodu této společnosti, k čemuž měl udělenou i plnou moc. K tomu je vhodné zdůraznit, že generální plná moc, kterou měl obžalovaný udělenu k jednání za společnost VINARTE časově předcházela projednávaným skutkům, proto nemohla uspět odvolací námitka uvádějící, že v posuzované době takovou plnou mocí obžalovaný nedisponoval. Ostatní osoby aktivní v předmětné společnosti, včetně rodinných příslušníků, se podílely na jejím chodu, ale byly v pozici zaměstnanců či osob spolupracujících, vypomáhajících, ale nikoliv v postavení, ve kterém by mohly cokoliv podstatného rozhodovat. Obžalovaný je úkoloval ve vztahu k odběratelům i zákazníkům, a sám řešil úhradu závazků, což potvrdily všechny slyšené zaměstnankyně. Společnost VINARTE neřídily a nerozhodovaly v ní ani osoby, které byly jejími statutárními orgány, jak se jednoznačně podává z výpovědí zaměstnankyň. Na podkladě uvedených závěrů je rovněž vyvráceno tvrzení obžalovaného, že to nebyl on, který vytvořil smlouvy o zápůjčce, a že prakticky neznal jejich obsah, když vymyslel tento způsob získání financí od stávajících zákazníků, jak opakovaně popsal. Vzhledem k prokázanému postavení obžalovaného ve společnosti VINARTE, byl také jediná osoba, která rozhodovala o jejích financích, což potvrdily výše označené zaměstnankyně této společnosti. Z uvedeného se jasně podává, že veškeré platby se děly ze strany obžalovaného či byly prováděny jinou osobou, ale na základě pokynu, souhlasu nebo vědomí obžalovaného. V tomto smyslu je proto nevýznamná obhajoba obžalovaného dožadující se určení, kdo konkrétně provedl jednotlivou platbu či výběr hotovosti. Je nutno také označit za velmi nelogický současný postoj obžalovaného, v důsledku kterého se snaží vykreslit sám sebe jako jakousi oběť či loutku rodinných příslušníků, osob zpracovávajících účetnictví či blíže neoznačených zaměstnanců společnosti VINARTE, ale přitom se nadále označuje za toho, kdo byl hlavním tvůrcem a realizátorem předmětného projektu.

46. Lze tedy uzavřít, že i když obžalovaný nebyl statutárním orgánem společnosti VINARTE, tak s ohledem na prokázaná zjištění společnost VINARTE ovládal, tudíž za svoje jednání v ní nese trestněprávní odpovědnost. V podrobnostech k této problematice vrchní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku v odstavcích 62 – 65, ze kterého se bez jakýchkoliv pochybností podává, ze kterých svědeckých výpovědí, jakož i dalších důkazů soud prvního stupně vycházel při svých skutkových závěrech stanovujících obžalovaného jako osobu řídící společnost VINARTE.

47. S odvolací námitkou obžalovaného shrnutou v předcházejících odstavcích souvisí také jeho tvrzení ohledně toho, že mu skutečný ekonomický stav společnosti VINARTE nebyl znám a že jej o špatné finanční situaci neinformovaly osoby, které zpracovávaly účetnictví. Jak se vyjádřil soud prvního stupně (odstavce 66 – 68 odůvodnění napadeného rozsudku), je naprosto nemožné, aby obžalovaný, který fakticky ovládal společnost VINARTE a byl jediný, který v ní rozhodoval a řídil ji, tak aby nevěděl o její ekonomické situaci. Předložená úvaha obžalovaného, podle které, byť roky vedl tuto společnost, snažil se pro ni získat finance formou investic od zákazníků, byl urgován k úhradám dodávek vína, k navrácení poskytnutých investic od zákazníků, tak přesto nevěděl, jak je na tom společnost

ekonomicky, je skutečně v určitém smyslu až naivní. Z provedeného dokazování je totiž nezpochybnitelné, že důvodem pro nehrazení splatných závazků a pro získávání financí od zákazníku byla právě vědomost obžalovaného o špatném ekonomickém stavu společnosti, který takto řešil, což je plně v souladu s jeho opakovaným vyjádřením ohledně nutnosti financovat chod společnosti za pomoci jiných než vlastních zdrojů. Stejně tak argumentace obžalovaného, podle které muselo být zákazníkům zjevné, že společnost VINARTE nemá dostatek financí, když potřebuje investice od nich, zcela popírá jeho obhajobu odkazující na jeho neznalost špatné ekonomické situace společnosti VINARTE. Nelze uvěřit ani tomu, že by účetní, kteří zpracovávali toliko podklady kvůli daňovým přiznáním, byli ti, kteří obžalovanému bránili v jeho rozhledu a náhledu na společnost. Celkově je možno k posuzované části odvolacích námitek (obhajoby) konstatovat, že projevy obžalovaného v tomto směru byly značně nekonzistentní, zavádějící, a především nepochopitelné, resp. nelogické, neboť současně potvrzoval i odmítal svoji znalost o skutečném stavu dané společnosti v předmětné době. Je tak jasně patrná jen snaha o zbavení se trestní odpovědnosti a její převedení na jinou osobu.

48. Argument obžalovaného o neexistenci zákonné povinnosti statutárního orgánu prohlásit úpadek, resp. podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, nelze také vyslyšet, neboť v nyní projednávaném případě nenastala trestní odpovědnost obžalovaného za to, že nepodal návrh na insolvenci, ale za to, že špatný ekonomický stav, a tudíž úpadek řešil páchání trestné činnosti, jak je rozebráno níže, a nikoliv povolenými postupy. Navíc obžalovaný ani nebyl statutárním orgánem VINARTE, neboť ji řídil na základě plné moci.

49. Další navazující odvolací námitka obžalovaného spočívala v odmítnutí uvádění poškozených v omyl. Shodně jako soud prvního stupně se s ní neztotožnil ani Vrchní soud v Olomouci. Jak vyplývá z výše shrnutých závěrů, po provedeném dokazování bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obžalovaný přestože věděl o špatné ekonomické situaci společnosti VINARTE a tedy o nedostatku finančních prostředků k úhradě splatných závazků, tak nadále u dodavatelů odebíral zboží, získával investice od zákazníků, a přitom nikomu z těchto dvou skupin nejenže nesdělil reálný ekonomický stav společnosti VINARTE, ale tento naopak zamlčel, či jim přímo sděloval, že daná společnost má dostatek financí k úhradě svých závazků. Právě tímto jednáním poškozené uváděl v omyl, když postupoval na jejich úkor, k jejich škodě. Je totiž zcela zjevné, že poškození se od této doby již nemohli rozhodovat na podkladě objektivních informací, ale vycházeli z nereálných představ, které jim předestřel obžalovaný. Nevěděli, že financují nákladný chod společnosti, která negeneruje žádný zisk, a jejím prostřednictvím i některé výdaje obžalovaného. Bez neplacení odběrů vína a dalšího zboží či služeb, bez získání peněz od investorů by nemohla činnost společnosti VINARTE pokračovat vůbec, nebo alespoň takovým způsobem, jak fungovala. Z provedeného dokazování, které odpovídá i obžalovaným předložené časové ose fungování společnosti VINARTE, se totiž jasně podává, že obžalovaný se přes vědomost o nedostatku finančních prostředků ve společnosti VINARTE nijak neomezoval ve vyšších výdajích na reklamu, propagaci (ať už ve formě nákladných brožur či degustací), a ani v dalších provozních nákladech (například cestovní náklady včetně zahraničních), které bez jakýchkoliv pochybností nadále prohlubovaly úpadek společnosti, jak vyplynulo i ze znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence. Obžalovaný se nemůže zbavit trestní odpovědnosti za své jednání ani tvrzením, že přijímané investice od zákazníků, prostředky z neuhrazených závazků užíval i pro podnikatelské účely, neboť podstata jeho trestné činnosti spočívala v tom, jakým způsobem finanční prostředky získal (podvodným způsobem) a že tak učinil ve prospěch sebe či jiného (společnosti VINARTE) a ke škodě poškozených.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Jánová.

50. I odvolací námitka spočívající v tom, že vlastnické právo u zboží, které bylo přijímáno na konsignační sklad, nepřecházelo na společnost VINARTE ihned po jeho dodání na něj, byla opakováním obhajoby, se kterou se vypořádal soud prvního stupně (odstavec 56 odůvodnění napadeného rozsudku). K vyjádřeným závěrům lze zopakovat, že podstatná pro trestní odpovědnost obžalovaného je skutečnost, že v době, kdy byla společnost VINARTE ve špatné ekonomické situaci, o které věděl, ani tuto příslušnou skupinu dodavatelů neinformoval o skutečném stavu, právě naopak jej zamlčel, čímž je udržoval v omylu a přijímal k prodeji jejich zboží, prodával je, aniž by jim uhradil kupní cenu či jim zboží vrátil. Z uvedeného vyplývá, že pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného není významné, kdy přesně u jednotlivé dodávky došlo k přechodu vlastnického práva. Poškození obžalovanému svěřili (ponechali) označeným způsobem své zboží v důsledku jednání v omylu, který byl vyvolán obžalovaným, čímž jim byla způsobena škoda a současně se na jejich úkor jiní obohatili. V žádném případě nelze přenést odpovědnost za jednání obžalovaného na tyto dodavatele tvrzením, že si měli svoje zboží lépe chránit a kontrolovat. Poškození totiž dostáli elementárním zásadám opatrnosti, neboť vycházeli z podkladů od obžalovaného a nemohli mít jako stávající obchodní partneři, kteří byli utvrzování o smysluplnosti realizovaného projektu a o tom, že s jejich vzájemným obchodováním je vše v pořádku, jakékoliv povědomí o tom, že byli obžalovaným uváděni v omyl (NS, sp. zn. 7 Tdo 486/2010).

51. V tomto směru je nutno ještě dodat, že u smluv o zápůjčkách se nejednalo vůči zákazníkům společnosti VINARTE o transparentní nabídky investic, jak se obžalovaný hájil. Této skupině poškozených obžalovaný nejenže nesdělil skutečný špatný stav společnosti VINARTE (jak tomu bylo u odběratelů), ale přímo je zněním smlouvy o zápůjčce utvrdil o dobrém stavu předmětné společnosti. Takové uvedení v omyl poškozených nelze zvrátit tím, že byl přesvědčen o možném úspěchu a životaschopnosti projektu a tím, že tyto svoje vize předložil poškozeným. Poškození v situaci, do které byli obžalovaným uvedeni, nemohli reálně zvážit všechna možná rizika jejich zápůjčky. Rovněž je třeba odmítnout tvrzení obžalovaného, že se nejednalo o vratnou zápůjčku, ale o investici s možným rizikem. Obsah smluv je v tomto totiž zcela jednoznačný, když se podle něj jednalo bez jakýchkoliv pochybností o zápůjčku s povinností poskytnuté peníze ve stanovené lhůtě poškozeným vrátit. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani to, že někteří poškození zápůjčku chápali současně i jako investici, jelikož uvedené se nevylučuje. Již vůbec nelze přistoupit na názor obžalovaného, že se ve smlouvách o zápůjčce jednalo ve vztahu k popisu ekonomické situace společnosti VINARTE jen o formální prohlášení, které nemělo žádný vliv na rozhodnutí investora. Vedle zapojení se do projektu vinných bedýnek to byla právě smlouva o zápůjčce, ze které poškození vycházeli, a její obsah proto nelze jakkoliv znevažovat. To, že konkrétním obsahem smluv o zápůjčce získával obžalovaný zákazníky je dokresleno i výší smluvních úroků, které rozhodně nebyly zanedbatelné, byť se nyní obžalovaný snaží vysvětlovat, že ve skutečnosti nebyly zase tak výhodné. Jelikož se jednalo o nabídku vysokých úroků, pak je zcela nadbytečné, a to především ve světle ostatních důkazů prokazujících spáchání skutku obžalovaným, rozebírat, jak vysoká byla míra přiměřenosti, resp. nepřiměřenosti úroků. Vzhledem k tehdejšímu stavu společnosti VINARTE a neziskovosti projektu se jednalo o úroky zcela nereálné. Rovněž není možno s ohledem na sdělení společnosti VINARTE ve smlouvách o zápůjčkách, které jednoznačně vyznělo jako potvrzující dobrý ekonomický stav společnosti VINARTE, aby se mohl obžalovaný zbavit trestní odpovědnosti s poukazem na nedostatek ostražitosti poškozených. Příslušná skupina poškozených byla stávajícími zákazníky společnosti VINARTE, a právě dosavadní zapojení do projektu tzv. vinných bedýnek, ze kterého se nepodávala žádná negativní skutečnost ohledně ekonomické situace, bylo pro ně základem, ze kterého vycházeli při zápůjčkách.

52. Pro vznik trestní odpovědnosti obžalovaného není nezbytné, aby byl jeho podvodný úmysl prokázán již od počátku zahájení spolupráce s poškozenými odběrateli, a tedy při uzavírání prvotních kupních smluv či jiných smluv o spolupráci, které časově předcházely době, za kterou je obžalovaný uznán vinným. Podvodný úmysl obžalovaného vůči poškozeným byl jednoznačně zjištěn až v průběhu realizace jeho podnikatelského záměru, což v žádném případě neznamená jeho zpětné dovození. S odvolací námitkou uplatněnou k této otázce se proto nebylo možno ztotožnit, přičemž není ani logická, neboť obžalovaný je shledán vinným zločinem podvodu až od doby, kdy bylo prokázáno jeho jednání spočívající v uvádění poškozených omyl v důsledku ocitnutí se ve špatné ekonomické situaci, a nikoliv již od počátku realizace jeho podnikatelského záměru.

53. Další skupina odvolacích námitek směřovala proti závěrům znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence znalkyně Ing. Renaty Šotkovské. Předně je nutno uvést, že nebyly shledány procesní důvody, na základě kterých by z něj nebylo možno vycházet. Znalkyně byla soudem prvního stupně před výslechem u hlavního líčení poučena o následcích trestného činu křivé svědecké výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, a až po tomto poučení byla vyslechnuta, tudíž až po tomto okamžiku byl k důkazu proveden předmětný znalecký posudek. Odvolací námitka obžalovaného požadující existenci písemné doložky podle § 110a tr. ř. proto nemohla uspět, neboť i když takovou doložku znalecký posudek neobsahuje, tak prohlášení znalkyně v daném směru bylo učiněno. Znalkyně také popsala (písemně i ústně), z jakých podkladů vycházela a na podkladě jakých skutečností dospěla ke svým závěrům, takže ani v tomto směru se nelze ztotožnit s odvolacími námitkami.

54. V souvislosti s předmětným znaleckým posudkem obžalovaný rozvinul detailní argumentaci k nenaplnění znaku obohacení sebe nebo jiného. Vrchní soud v Olomouci se v této otázce ztotožnil se závěry soudu prvního stupně a konstatuje, že po provedeném dokazování byl tento znak bez jakýchkoliv pochybností naplněn, neboť finance, které měly být hrazeny poškozeným, zůstávaly ve společnosti VINARTE a tato se tak obohacovala. Jak vyplynulo z výpovědi obžalovaného i ze znaleckého posudku Ing. Renaty Šotkovské, byl obžalovaný odměňován v rámci své činnosti pro společnost VINARTE, tudíž byl také osobou, která se na úkor poškozených obohacovala. Navíc nelze pominout, že ze znaleckého posudku vyplynuly i určité platby, které byly soukromého charakteru (například platby za oblečení či jiné zboží nesouvisející s podnikatelskou činností), kterými se obžalovaný či jiné osoby rovněž obohacovaly. To, že probíhaly ze strany obžalovaného z prostředků společnosti VINARTE soukromé platby, je v souladu se svědeckou výpovědí Veroniky S. a plně to odpovídá charakteru plateb vzhledem k platebním místům a výběrům z bankomatů.

55. Výtky obhajoby vznesené vůči předmětnému znaleckému posudku ohledně znaku obohacení a jeho výši je třeba označit za značně zavádějící. Z jeho závěrů (včetně výpovědi znalkyně) se totiž nepodává, že by jím bylo vyčísleno obohacení obžalovaného či jiné osoby v částce 3 210 179 Kč, jak opakovaně tvrdí obžalovaný. Znalkyně se pouze vyjadřovala k nestandardním platbám, které zjistila, a které byly v této výši, z nichž některé byly zjevně soukromého charakteru a dále se jednalo o platby, které nebyly doloženy fakturami či jinými tituly pro úhradu, takže není zřejmé, zda je společnost VINARTE měla hradit. Konkrétně označila platby v celkové hodnotě 1 334 869 Kč v roce 2016 a v celkové hodnotě 663 848 Kč v roce 2017 za nedoložené prvotními doklady, aby z nich bylo možné zjistit, zda mají souvislost s ekonomickou situací společnosti VINARTE. Za stejné dva roky pak znalkyně zjistila platby vynaložené na soukromou spotřebu společníka – ostatní pohledávky za společníky ve výši 674 709 Kč (oblečení, potraviny, McDonald, Albert, řeznictví, ZOO, cukrárny, restaurace a další). V roce 2018 nebyly doloženy, nebo se jednalo o nejasné či

soukromé platby ve výši 536 753 Kč, tudíž i u těchto plateb chybí doložení souvislosti s ekonomickou činností posuzované společnosti. Obecně k těmto platbám shrnula, že jimi docházelo k dalšímu prohlubování stavu předlužení společnosti a že tyto platby nebyly kroky, které by vedly ke zlepšení ekonomické situace společnosti VINARTE. S tímto závěrem lze plně souhlasit s ohledem na ostatní provedené důkazy. Obžalovaný nadále skutečně prohluboval úpadek pokračováním ve výrobě nákladných reklamních materiálů (viz brožury předložené ve veřejném zasedání), v uskutečňování zahraničních cest či v propagaci ve formě degustací, jak vyplynulo i z vyjádření obžalovaného při jeho specifikaci plateb z přílohy č. 5 znaleckého posudku. Lze tak shrnout, že označení předmětných plateb znalkyní jako skutečnosti prohlubující zjištěný úpadek společnosti nemělo žádný vliv na závěr o stanoveném úpadku společnosti a částečně dokladuje způsob chování obžalovaného v úpadku, který zapříčiňoval jeho prohlubování a nevedl ke zlepšení situace ve společnosti, což vyplynulo rovněž z ostatních provedených důkazů. Je třeba striktně odmítnout, že by znaleckým posudkem Ing. Renata Šotkovská stanovila výši obohacení, či snad dokonce, že by určila naplnění znaku obohacení se v rámci posuzované právní kvalifikace. Vždy je to soud, který na podkladě provedených a zhodnocených důkazů učiní skutkové a právní závěry, a nikoliv znalci z různých oborů. Odvolací námitky obžalovaného k dané problematice proto nemohly obstát.

56. Jelikož konkrétní výše obohacení není znakem skutkové podstaty, není nutno se zabývat přesně, která částka byla ryze soukromé povahy, která nebyla řádně vykázána či která neměla ekonomickou souvislost, když minimálně některé platby jsou soukromého charakteru, jak vyplývá z jejich popisu s ohledem na platební místo, jak je uvedeno v příloze č. 5 znaleckého posudku. Odvolací námitky obžalovaného spočívající v tom, že nebyly přesně idenfitikovány platby označené znalkyní a že znalkyně přesně nespecifikovala soukromé platby a neodlišila je od jen nedoložených plateb, tak nejsou relevantní a je třeba je odmítnout. I pokud by určité platby spadaly pod podnikatelskou činnost společnosti VINARTE, a byly by tam po řádném zaúčtování započteny (například platby vinařům či jiné), nic to nemění na skutkových závěrech a také na závěrech předmětného znaleckého posudku. Rovněž nelze vytýkat znalkyni, že se při zjištěném nekompletním stavu účetnictví vyjadřovala k některým platbám i neurčitějšími pojmy (jako zcela zjevně, zřejmě apod.). Z žádného jí užitého výrazu se nepodává jakákoliv neobjektivita či neprofesionalita. Nepřesné označení plateb znalkyní (ZOO na místo EXOTIC ZOO) je rovněž zcela bez vlivu na skutková zjištění a není důvodem pro nepoužitelnost daného znaleckého posudku. Stále to zůstává jako platba soukromého charakteru (obchod s krmivy a dalším zbožím pro zvířata), tudíž odvolací soud ani příliš nerozumí takto vznesenému argumentu obhajoby. K tomu je nutno uvést, že analýza, kterou vypracoval obžalovaný ohledně odmítnutí většiny plateb, které znalkyně zahrnula do dané skupiny soukromých či nedoložených plateb, vychází převážně z úvah obžalovaného a jeho domněnek či názorů, o jaké platby se mohlo jednat, a stanovuje tak pouze určitou pravděpodobnost možných důvodů předmětných plateb. Zcela pochopitelně se obžalovaný nyní snaží vymyslet a předložit souvislosti většiny plateb s podnikatelskou činností, což není relevantním důkazem či důkazem, který by mohl ovlivnit skutková zjištění a právní závěry učiněné v projednávané věci. Nadto nelze pominout, že část plateb ryze soukromého charakteru (oblečení apod.) obžalovaný ani nezastírá, resp. se k nim nevyjadřuje a snižuje jejich význam.

57. Obžalovaného nemůže vyvinit ani skutečnost, že při založení společnosti VINARTE do ní vložil potřebné investice, neboť to je věc, bez které by nebylo možno zahájit žádné podnikání a nikterak se nevztahuje k následnému uvádění poškozených v omyl k jejich škodě a za účelem vlastního obohacení či obohacení společnosti VINARTE. Tyto počáteční investice, či předcházející fungování společnosti nemohou zbavit obžalovaného trestní

odpovědnosti za to, že po určitém čase, když se mu podnikání nedařilo, situaci začal řešit na úkor zákazníků a dodavatelů, a to právě zamlčováním špatného finančního stavu společnosti VINARTE či dokonce uváděním dobrého ekonomického stavu této společnosti. Proto se nelze ztotožnit s požadavkem obžalovaného, aby počáteční investice, předcházející roky fungování společnosti VINARTE byly blíže znalecky zkoumány. Vyjadřování se k těmto otázkám by k věci nepřineslo nic podstatného, proto ani touto obhajobou není snížena hodnota vypracovaného znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence.

58. Rovněž je nutno zdůraznit, že obžalovaný nebyl shledán vinným za nesprávně či chybně vedené účetnictví, ale za uvádění poškozených v omyl, čímž jim způsobil škodu a sebe či jiného obohatil. Pokud tedy některé položky byly zaúčtovány nesprávně, na což znalkyně upozornila, nic to nemění na trestní odpovědnosti obžalovaného za skutek, kterým byl shledán vinným a tyto závěry jsou bez vlivu na skutková zjištění i právní kvalifikaci. Proto i tento okruh námitek lze označit za nevýznamný.

59. Z argumentů obsažených v předcházejících odstavcích vyplývá, že neexistuje žádný důvod pro přibrání jiného znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, případně znaleckého ústavu, jak se dožadoval obžalovaný v jím podaném odvolání, když znalecký posudek Ing. Renaty Šotkovské nevykazuje vady, pro které by z něj nebylo možno vycházet a je zcela dostatečný pro posouzení skutkového stavu. Je jedním z důkazů, na jejichž základě byl učiněn závěr o ekonomickém stavu společnosti VINARTE v době od 20. 7. 2015, tedy o stavu úpadku.

60. Odvolací soud se neztotožnil ani s obhajobou obžalovaného týkající se skutku pod bodem 3), ve které svoje jednání odůvodnil odkazem na vnitroskupinové řešení logistiky a distribuce. Podle provedeného dokazování se totiž jasně jednalo o vyvedení majetku z jednoho subjektu na jiné subjekty, a to uskutečnil obžalovaný právě s vědomostí o špatné ekonomické situaci společnosti VINARTE, aby si udržel alespoň část prostředků, které by jinak spadly do exekuce, jak se také sám vyjádřil, když popsal, že tyto peníze zachránil za účelem dalšího fungování projektu. Hájil-li se obžalovaný tím, že dluhy společnosti VINARTE chtěl hradit rovněž prostřednictvím dvou příslušných subjektů, na které předmětnou část majetku společnosti VINARTE převedl, a že část pohledávek byla takto uhrazena, tak s tímto tvrzením se vypořádal soud prvního stupně. V odstavci 57 odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, že došlo k ponížení způsobené škody v případě poškozené společnosti VINO HORT ve skutku pod bodem 1) o částku uhrazenou společností VINARTE Wine Club. U poškozené společnosti NOVÉ VINAŘSTVÍ způsobenou škodu v popisu skutku neponížil, neboť byla uhrazena až v důsledku vymáhání, a proto nemá vliv na trestní odpovědnost obžalovaného, ale jen na případný výrok o náhradě způsobené škody. Namítá-li obžalovaný, že uhradil tímto způsobem více pohledávek, ale že toto nebylo zaneseno do účetních dokladů, pak je k tomu možno toliko konstatovat, že u nikoho z poškozených nebylo zjištěno, že by se snažil znevýhodnit postavení obžalovaného neuváděním skutečně jim poskytnutých plateb. S postupem i odůvodněním soudu prvního stupně v posuzované otázce se proto vrchní soud plně ztotožnil.

61. Zdůrazňoval-li obžalovaný opakovaně, že podnikání jako takové je rizikové a obzvláště jím zvolený model a že nemůže být podnikatel nikdy zcela připraven na situaci selhání a mít tzv. plán B, jak se toho dožadoval soud prvního stupně, pak je to opět určitá dezinterpretace skutkových zjištění i právních závěrů soudu prvního stupně. Obžalovaný je totiž shledán vinným nikoliv tím, že by selhal v rámci přípravy na možná podnikatelská rizika, ale že selhal při řešení nastalé situace, a tedy tím, že zvolil nelegální cestu ve snaze zrealizovat přes vzniklý stav svoje vize a představy, a to na úkor poškozených. Není shledán vinným za neunesení

podnikatelského rizika, či za samotný krach jeho podnikatelského záměru, ale za to, že vzniklou situaci řešil popsaným podvodným jednáním vůči poškozeným (uváděním nepravdy či zamlčováním pravdy o skutečném stavu společnosti VINARTE) při obohacování jiného k jejich škodě. Proto je nadbytečné věnovat se blíže obchodnímu modelu zákaznického klubu s předplatnými vín (jakož i START-UPovým společnostem), který obžalovaný velmi detailně popsal, neboť zcela zjevně každý obchodní model má svá specifika i rizika. Přitom vrchní soud nikterak nesnižuje obecnou životaschopnost takového obchodního modelu i jeho ekonomické výhody a netvrdí, že by teoreticky popsaný model byl modelem spekulativním či vysoce rizikovým, nebo že by jej nebylo možno uvést do praxe. Podstatné je v projednávané věci to, že se společnost VINARTE, ve které se obžalovaný snažil daný model realizovat, nacházela postupem doby stále v horší ekonomické situaci, o které obžalovaný věděl, což nemohl řešit na úkor poškozených. Dochází-li ke způsobování škody poškozeným právě v důsledku skutečnosti, že jsou uváděni v omyl, pak takové jednání nelze omlouvat podnikatelským rizikem daného projektu, jeho finanční a profesní náročností, potřebou dostatečného času na rozjezd, získáním potřebné, edukované a stabilní zákaznické základny (s vysokou hodnotou zákazníka v průběhu jeho celého vztahu s firmou) a ani v budoucnu možným stabilním odbytem, zvýšením hodnoty firmy či výhodností pro zapojené vinaře. Takový přístup k poškozeným, jaký zvolil obžalovaný, nelze označit za transparentní, ale právě jednoznačně se jednalo o podvodný přístup k nim, byť ve snaze vybudovat pozici dané společnosti na zákaznickém trhu. Zbavit se trestní odpovědnosti obžalovaný nemůže ani poukazem na jeho předpoklad, že by společnost VINARTE postupně dosáhla úspěchu, když je navíc zjevné, že tento předpoklad neodpovídal objektivním skutečnostem vyplývajícím z jejího ekonomického stavu. Zmiňovaný případný obrat k lepšímu se nepodává ani ze znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, ani z výpovědí zaměstnanců společnosti VINARTE, ale ani z obžalovaným označených svědeckých výpovědí (D., M., P., R., O., T.). Tito svědci se vyjadřovali jen k tomu, jak na ně projekt zpočátku působil. Nelze rovněž souhlasit s tím, že důvodem neúspěchu na podnikatelském poli v případě společnosti VINARTE bylo prošetřování a následné vyšetřování orgány činnými v přípravném řízení. Ty totiž začaly být aktivní až v reakci na nastalou situaci v důsledku trestného jednání obžalovaného.

62. S ohledem na shora popsané závěry nelze přijmout koncepci předloženou obžalovaným v rámci jeho opravného prostředku, v důsledku které považuje projednávaný skutek za civilněprávní či obchodní spor. Jelikož obžalovaný jednal prokázaným způsobem, a to jednoznačně úmyslně, bez jakýchkoliv pochybností u něj vznikla trestněprávní odpovědnost.

63. Na podkladě odvolání obžalovaného a jím vytýkaných vad bylo zjištěno pochybení soudu prvního stupně ve skutkových závěrech ohledně škody způsobené poškozeným Miroslavu V., Petru H. a Petru S. Vzhledem k tomu, že škodou způsobenou trestným činem se chápe újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, je rozhodující hodnota, o kterou byl majetek poškozeného zmenšen. Za škodu nelze v trestním řízení považovat částky, o které se měly smluvně poskytnuté jistiny navyšovat. Jelikož poškozený Miroslav V. poskytl společnosti VINARTE na podkladě smlouvy o zápůjčce částku 20 000 Kč, Petr H. 50 000 Kč a Petr S. 50 000 Kč, tak pouze tyto částky lze považovat v jejich případě za způsobenou škodu. Soud prvního stupně nesprávně do skutkových závěrů zahrnul také částky vycházející ze smluvně ujednaných úroků, jakož i úroky z prodlení a náklady na právní zastoupení v případě poškozeného Miroslava V. Dané vady napadeného rozsudku mohl odvolací soud napravit, aniž by věc vrátil soudu prvního stupně, k čemuž pouze zopakoval část listinných důkazů – předmětné smlouvy o zápůjčce, když jinak byl skutkový stav soudem prvního stupně zjištěn správně. Proto byl výrok o vině zrušen podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. a následně Vrchní soud v Olomouci

sám rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř. tak, že u uvedených tří poškozených stanovil způsobenou škodu pouze ve výši částek, které zapůjčili bez smluvních úroků a bez úroků z prodlení či jiných plateb. Uvedená změna neovlivnila právní kvalifikaci skutku, neboť i když došlo k ponížení celkově způsobené škody u bodu 1) a 2), jednalo se o ponížení o částku 55 227 Kč.

64. Soud prvního stupně správně kvalifikoval jednání obžalovaného pod bodem 1) a 2) výroku napadeného rozsudku jako pokračující trestný čin (zvlášť závažný zločin) podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb., když pozdější úprava trestního zákoníku je pro obžalovaného s ohledem na výši způsobené škody výhodnější. Bez jakýchkoliv pochybností byly splněny podmínky stanovené v § 116 tr. zákoníku pro posouzení daného trestného činu jako pokračujícího, neboť jednotlivé útoky byly vedeny jednotným záměrem, byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, v blízké časové souvislosti i v předmětu útoku a naplnily v souhrnu skutkovou podstatu uvedeného trestného činu (blíže odstavce 72 – 74, 76 odůvodnění napadeného rozsudku). Tato skutková podstata byla naplněna po objektivní stránce (sebe nebo jiného obohatil tím, že někoho uvedl v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu) i subjektivní stránce (zavinění ve formě nepřímého úmyslu). Škoda je u bodu 1) tvořena částkami, za které obžalovaný jménem společnosti VINARTE odebral zboží (celkem ve výši 8 215 295,26 Kč). U bodu 2) se jedná o částky, které byly zapůjčeny od jednotlivých poškozených, tedy pouze ty, které tvořily jistinu, a nikoliv do budoucna možný vzniklý zisk. Zde byla způsobena škoda, po změně učiněné odvolacím soudem, ve výši 6 035 000 Kč oproti závěru soudu prvního stupně, který tuto škodu vyčíslil částkou 6 090 227 Kč. Celkově byla způsobena škoda bodu 1) a 2) ve výši 14 250 295,30 Kč, tedy škoda velkého rozsahu. Naplněním znaku obohacení, uvedení v omyl i způsobení škody se Vrchní soud v Olomouci zabýval podrobně u jednotlivých odvolacích námitek rozvedených shora a soud prvního stupně zejména v odstavcích 69, 75 odůvodnění napadeného rozsudku. Jelikož obžalovaný znal špatný ekonomický stav společnosti VINARTE a tento řešil právě nelegálním způsobem spočívajícím v uvádění poškozených v omyl, byl minimálně srozuměn s tím, že jim jejich dodávky neuhradí, že jim jejich investice nevyplatí ve lhůtách splatnosti a ani po nich. Což také nastalo. Je tedy bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obžalovaný jednal minimálně v úmyslu nepřímém. Proto je nutno odmítnout úvahu obhajoby, že obžalovaný se skutků dopouštěl v nedbalosti, neboť nedbalost jasně vylučuje řídící a rozhodovací role obžalovaného ve společnosti VINARTE a jeho znalost o situaci v této společnosti, jakož i jeho snaha v určitém smyslu za každou cenu zrealizovat jím vytvořený podnikatelský projekt bez ohledu na ziskovost a úspěšnost.

65. Jednáním popsaným pod bodem 3) obžalovaný zmařil uspokojení věřitele jiné osoby tím, že zcizil část majetku dlužníka a způsobil takovým činem značnou škodu (3 659 482,60 Kč, což je hodnota převedeného majetku), čímž naplnil skutkovou podstatu přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (blíže lze k naplnění znaků předmětné skutkové podstaty odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně v odstavci 78 a také na závěry vyjádřené v tomto rozsudku shora). Rovněž zde jednal obžalovaný po subjektivní stránce v úmyslu nepřímém, jelikož postupoval zjištěným způsobem s vědomím špatné ekonomické situace společnosti VINARTE, a tedy minimálně se srozuměním, že převedené závazky nebudou uhrazeny, a to i přes nyní opakovaně vyjadřovanou ochotu obžalovaného hradit závazky společnosti VINARTE prostřednictvím společností VINARTE Wine Club a Vinotéka VINARTE. Vytvořenou obhajobu přímo vylučuje znalost obžalovaného o stavu všech zúčastněných společností, takže o nedostatečné výši finančních prostředků ve všech těchto společnostech k úhradě všech splatných závazků. Obžalovaný

byl jednoznačně minimálně srozuměn s tím, že v takovém případě způsobí poškozeným škodu zmařením jejich možného uspokojení jako věřitele, což skutečně nastalo.

66. Zavinění ve formě nepřímého úmyslu není u obžalovaného s odkazem na všechny rozebrané argumenty předpokládáno, jak obžalovaný namítá, ale je jasně prokázáno provedenými důkazy shrnutými v tomto rozhodnutí, ale i v odstavcích 56 – 70, 77 a 79 odůvodnění napadeného rozsudku.

67. S ohledem na výše popsané závěry Vrchní soud v Olomouci neučil žádné změny v právní kvalifikaci skutků pod body 1), 2) a 3) a stanovil stejnou právní kvalifikaci jako soud prvního stupně.

68. Jelikož byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen ve výroku o vině, musel Vrchní soud v Olomouci v souladu s § 258 odst. 2 tr. ř. zrušit i výrok o trestu a znovu o něm rozhodnout. V návaznosti na uvedené přezkoumal výrok o trestu a zjistil, že soud prvního stupně postupoval podle § 37 až § 39 tr. zákoníku. Zabýval se polehčujícími i přetěžujícími okolnostmi, přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného skutku a k jeho okolnostem, jakož i k osobě obžalovaného a jeho poměrům. Neopomněl žádná hlediska, ze kterých byl povinen v dané otázce vycházet.

69. S jeho závěry (odstavce 80 – 86 odůvodnění napadeného rozsudku) se odvolací soud plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje, přičemž k nim zdůrazňuje, že byl uložen trest přiměřený a dostatečný, jak z hlediska trestní represe, tak prevence, tedy jak z hlediska postihu obžalovaného, tak z hlediska ochrany společnosti. Značný rozsah, delší doba páchání trestné činnosti, vysoký počet poškozených, spáchání více trestných činů a absence alespoň minimální snahy obžalovaného o nápravu jeho jednání, neumožňují uložení mírnějšího trestu či jiného druhu trestu než nepodmíněného. Na straně druhé bylo řádně přihlédnuto k dosavadnímu způsobu života obžalovaného jako k polehčující okolnosti, v důsledku čehož nebyl obžalovanému uložen přísnější trest než ještě při dolní hranici zákonné trestní sazby.

70. Správně soud prvního stupně uložil trest souhrnný i za trestnou činnost, pro kterou byl obžalovaný pravomocně odsouzen Okresním soudem ve Vsetíně rozsudkem ze dne 11. 1. 2022, č.j. 1 T 82/2020-523, neboť k tomu byly splněny podmínky uvedené v § 43 odst. 2 tr. zákoníku, a to podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku, tedy podle nejpřísnější trestní sazby (od 5 do 10 let). Současně nepominul zrušit trest uložený z citovaného rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně.

71. Žádné pochybení nebylo zjištěno ani v zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

72. Zcela v souladu s ustanovením § 73 tr. zákoníku byl uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích a družstvech, neboť trestné činnosti se obžalovaný dopustil jako osoba zastupující a řídící společnost VINARTE. Výměra této sankce odpovídá všem okolnostem spáchaného skutku i poměrům a osobě obžalovaného.

73. Dále je třeba konstatovat, jak učinil také soud prvního stupně, že nebyly splněny zákonné podmínky upravené v § 58 odst. 1 tr. zákoníku pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Nebyly shledány žádné mimořádné okolnosti případu a ani takové poměry pachatele, pro které by uložení trestu v zákonné trestní sazbě

bylo nepřiměřeně přísné a současně z žádné zjištěné skutečnosti nevyplývá, že by bylo možno jeho nápravy dosáhnout trestem kratšího trvání (NS, sp. zn. 7 Tdo 634/2012, NS, sp. zn. 3 Tdo 1166/2018, SR, 2001, č. 44). Naopak okolnosti případu takový postup vylučují, a to s ohledem na rozsáhlost trestné činnosti. Stejně tak dané možnosti brání i postoj obžalovaného, který po celou dobu trestního řízení neprojevil náznak objektivního náhledu na jím spáchanou trestnou činnost, ani nenahradil alespoň částečně škodu. Podmínky pro uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby nelze spatřovat v pouhé jediné polehčující okolnosti vedení řádného života před spácháním trestné činnosti a ani v obžalovaným tvrzené skutečnosti, že jeho rodiče jsou již starší a s jeho podnikáním mu v minulosti pomáhali, když se z ničeho nepodává, že by byli na obžalovaném zcela závislí. Ani proklamace obžalovaného o tom, že v budoucnu bude dosahovat vysokých příjmů, aby mohl částečně nahradit škodu, nejsou důvodem pro uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Jedná se jen o ničím nedoložený slib obžalovaného.

74. Důvody ke zrušení výroku o uloženém trestu podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. pro jeho nepřiměřenost tedy dány nebyly. Vzhledem k výše shrnutým argumentům Vrchní soud v Olomouci zopakoval všechny uložené tresty, jak byly vyměřeny soudem prvního stupně.

75. V návaznosti na zjištěné vady ve skutkových zjištěních u poškozených Miroslava V., Petra H. a Petra S. a zrušený výrok o vině, byl na podkladě odvolání obžalovaného zrušen také výrok o náhradě škody pro jeho nesprávnost podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř. Dalším důvodem pro zrušení tohoto výroku byla vada vytknutá v podaném odvolání poškozené Marie T. ohledně identifikace poškozeného Antonína K.

76. V případě stanovení povinnosti obžalovanému nahradit způsobenou škodu poškozeným Miroslavu V., Petru H. a Petru S. ji Vrchní soud v Olomouci musel změnit. Postupoval na podkladě odvolání obžalovaného a v jeho prospěch. Jestliže došlo k ponížení způsobené škody ve výroku o vině, pak se uvedené muselo odrazit i ve výroku o náhradě škody, neboť Miroslavu V. byla způsobena škoda ve výši 20 000 Kč, Petru H. škoda ve výši 50 000 Kč a Petru S. škoda ve výši 50 000 Kč. Petr H. a Petr S. se připojili s vyšším nárokem, než s částkou, kterou zapůjčili, a jelikož se nejednalo o zákonné příslušenství pohledávky ve formě úroků z prodlení, tak jim byla přiznána jen částka půjčené jistiny. Se zbytkem nároku na náhradu škody byli odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozený Miroslav V. se připojil jednak s jistinou ve výši 20 000 Kč (zapůjčenou částkou), dále se smluvními úroky, úroky z prodlení a s náklady na právní zastoupení. I u něj vznikla škoda pouze ve výši půjčené částky, tedy 20 000 Kč. Jelikož se však připojil také s úroky z prodlení za jím specifikovanou dobu (od 25. 10. 2018 do 11. 10. 2022), ve které byl obžalovaný prokazatelně s plněním v prodlení podle smlouvy o zápůjčce ve znění jejich dodatků, a byly smluveny úroky z prodlení ve výši 0,1 % denně (bod IV. 3. smlouvy o zápůjčce), tedy se zákonným příslušenstvím (§ 1970 občanského zákoníku), stanovil odvolací soud obžalovanému k náhradě rovněž částku 27 315 Kč, která tvoří vyčíslené úroky z prodlení za ohraničenou dobu. Se zbytkem nároku na náhradu škody byl poškozený Miroslav V. odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť se nejedná o způsobenou škodu a ani o její zákonné příslušenství.

77. Žádost poškozené Marie T. (dědička po zemřelém Antonínu K.) o nápravu písařské chyby v napadeném rozsudku ohledně identifikace jejího otce posoudil Vrchní soud v Olomouci podle obsahu jako odvolání. Na jeho základě po doplněném dokazování k bydlišti Antonína K. při nezměněné výši stanovené povinnosti nahradit tomuto poškozenému způsobenou škodu uvedl jeho správnou adresu bydliště, když soud prvního stupně jej označil adresou, která s jeho osobou neměla žádnou souvislost. V tomto směru

ještě odvolací soud dodává, že s ohledem na podané odvolání do viny jen z podnětu obžalovaného, nemohl chybu v identifikaci tohoto poškozeného napravit v popisu skutku. Nicméně špatně uvedená adresa je zcela bez vlivu na skutková zjištění i právní kvalifikaci.

78. Povinnost obžalovaného nahradit ostatním poškozeným škodu, tak jak ji určil soud prvního stupně, Vrchní soud v Olomouci zopakoval, neboť žádný z těchto poškozených nepodal odvolání, na jehož podkladě by bylo možno do výroku zasáhnout v neprospěch obžalovaného. Rovněž ani na podkladě podaného odvolání obžalovaného nebyla zjištěna žádná vada, pro kterou by byl shledán nesprávným výrok o náhradě škody u zbývajících poškozených, aby jej mohl odvolací soud změnit (§ 254 odst. 3 tr. ř.).

79. S odkazem na výše shrnuté argumenty, rozhodl Vrchní soud v Olomouci tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, a to na podkladě obou podaných odvolání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 22. října 2025

Mgr. Roman Raab v. r.
předseda senátu

JUDr. Andrea Svobodová v. r.
zpracovala

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Jánová.